

N:o 7—9. 1919.

Ägare: **DJURGÅRDENS IDROTTSFÖRENING.**
 Ansvarig utgivare: **J. C. N. af KLERCKER.**
 Redaktör: **ERIC AHLSTRÖM, Skärsåtra.**
 Riks- och Allm. Telefon: Skärsåtra 41 (samtrafik).

11:te årgången.

Vårt arv.

»Jag har med nöje iakttagit det allvar, som ligger i Edra strävanden att bedriva idrottsövningar på ett sådant sätt, att de skola utgöra en förnöjelse för sinnet och en utveckling av kroppen. Särskilt har det berett mig glädje att iakttaga det medlemmarna av Eder förening ådagalagt stor energi, och att deras övertygelse synes vara att mästerskap ej vinnes utan ihärdigt arbete. Uthållighet och motståndskraft vinnes ej genom förklemmande nöjen och sysselsättningar utan genom strapatser och hårdande idrott i den fria naturen. Varen föregångsmän i sådant hänseende, så skola Edra efterkommande med stolthet se tillbaka på dem, som ådagalagt dylika egenskaper och kommen riktigt ihåg, att: Vilja är kraft».

Dessa av manligt allvar burna ord riktades år 1895 till föreningen i skrivelse från nuv. envoyén G. O. Wallenberg vid hans inval till föreningens förste hedersledamot. Tiden var bekymmersam för den unga föreningen, men redan på våren och sommaren förmärktes en uppyckning, och svaghetssymptomen började försvinna. Med energi och seghet roddes den starkt krångande farkosten i land, repareades och skickades ut igen.

Och nu seglar den stoltare än någonsin omkring.

Det är märkligt att konstatera, att vad som då satte sin prägel på sådana män

som en J. G. Jansson, en J. Björkdahl, en Herman Johansson, nämligen energi, allvar och målmedvetenhet, har blivit tecknen på varje efterföljande sann djurgårdare.

Den paroll, som för tjugufem år sedan fick sitt bäst förklarande uttryck i ovan nämnda skrivelse har stått som alla följande Djurgårdares lösenord: mästerskap vinnes ej utan ihärdigt arbete; uthållighet och motståndskraft ernås endast genom strapatser; vilja är kraft. Det blev vårt arv, de pund, som måste förvaltas för att ge ränta.

*

Ett kvarts sekel har passerat sedan dess, och frågan uppställer sig självmant: hur ha vi skött vår ansvarsfulla uppgift?

Utan att därmed förhåva oss, och utan att anses förfalla till självberöm, måste vi, 1919 års djurgårdare med rätt kunna få säga: vi ha efter måttet av vår kraft och vår förmåga, sökt att bli våra gamla traditioner trogna. Efter en del år av tillbakagång och avmattning, då slöhet och liknöjdhet förlamade viljan och en stilla meditation över Djurgårdens Idrottsförening från fordom var hela intresset, kom en hastig uppyckning, mest genom tillskott av ungt friskt blod i styret nya, tidenliga idéer och så genom ar-

vet efter de gamla: energin, viljekraften och lusten till arbete.

Hastigt stabiliserades det nya Djurgården, fick fasthet i sin organisation och uppnådde enighet och samling kring vårt gamla namn.

Och där stå vi nu, måhända redan berädda att sjunka tillbaka i lugn begrundan av vårt hastiga ryck av arbetslust.

1890-talet män gjorde inte så. När de arbetat sig igenom svårigheterna, fortsatte de sitt arbete; energin räckte längre än till att få tak på byggnaden, den räckte också till att bygga ett jättelikt torn.

Men även det tornet raserades, och det blev en ny generation förunnat att åter sträva ihop stenarna till ett nytt, som dock icke heller stod rycken mot tidens, konkurrensens och lojhetens gnagande tand.

Vi skola just till med det nya tornet nu; det gamla revs ju bortåt 1912 och 1913. En ny sommar har nu snart gått och en ny vinter stundar. De goda anstaserna från den förra måste visa resultat redan i vinter, och ingen får strejka, alla måste med. Ty det torn, vi nu skola börja bygga på, skall, om inte bli högre, dock bli säkrare och stabilare.

Vi ha ett värdefullt arv att förvalta.

Eric Ahlström.

Fyra äkta djurgårdare.

Petsén.

Det är varken på grund av någon lyckligt överstånden bättre födelsedag eller lyckligt undfångnen vasatrissa, som jag känt mig föranlåten att kasta ner några rader om vännen V. N. Petsén. Och inte är det för att komplettera den för längesedan påbörjade serien Djurgårdare (den artikeln kommer väl också en gång) eller för spaltfyllnad eller för egen del. Det finns nämligen andra — och det många också — anledningar att skriva om V. N.

I mina strävanden att av idén »Djurgårdens arkiv» göra någonting förstklassigt, delgav jag en dag V. N. en del av mina olika uppslag och mina grundade tvivel om deras realiserande.

Och stod plötsligt lösningen på en hel del med ens närmare än jag anat.

Petsén tog mig hem och öppnade på en del gömmor från hans sekreteraretia.

Först och främst tillfördes arkivet en komplett samling av Medlemsbladet från dess allra första nummer, någonting alldeles unikt, kolossalt sällsynt och framför allt intressant. Med den blick framåt, som alltid karaktäriserat V. N., tanken att vad som nu göres även göres för kommande djurgårdare, har han samvetsgrant och pietetsfullt sparat nummer efter nummer, så att åtminstone föreningens arkiv i framtiden skulle kunna riktas med fullständiga årgångar från tidningens start. Inom parentes en samling, som inte finns att få för pengar.

Ur sina djurgårdsgömmor framtog han sedan arkivexemplar av alla möjliga program etc., vari Djurgården på något sätt varit inblandad, mestadels som arrangör. Det var skidtävlingar, brottningsstävlingar, cykeltävlingar, idrottstävlingar, fotbollsturneringar och dansaftnar från många år tillbaka.

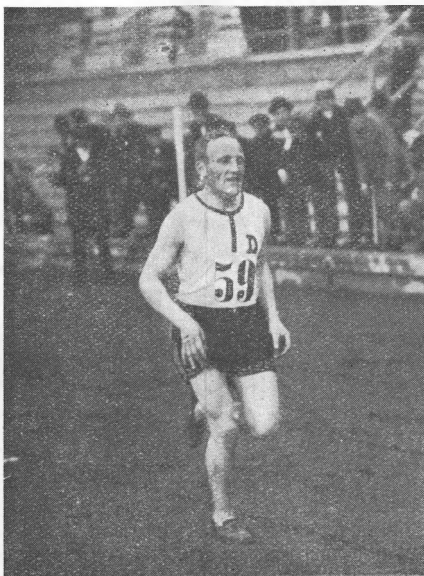
Vid nästa grepp i denna innehållsrika låda kom i dagen kanske det mest intressanta av alltsammans: *inträdesblanketter från och med n:o 1*. Således de aderton stiftarnas blanketter av mars 1891 samt den lika värdefulla fortsättningen, gamla gulnade, provisoriska papperslappar. Jag häpnade över denna samvetsgrannhet och beklagade, att inte alla föreningens medlemmar skulle till fullo uppskatta denna traditionskärlek.

En hel del annat gammalt och nytt djurgårdiskt har genom Petsén tillförts arkivet, som nu äntligen just härigenom, börjar kunna göra skäl för namnet, från att förut ha varit en — f. ö. ofullständig — samling protokollsböcker och medlemsmatriklar.

Att få uttala ett hjärtligt, offentligt tack till V. N. Petsén, ett personligt och ett föreningens, är anledningen till dessa rader, ett tack för en omutlig kärlek till föreningen samt ett erkännande för omsorg och eftertanke, av vars frukter redan vi, som nu äro med, få del.

Heders V. N.,

Ala.

Wählin.

Mitt uppe i den snart traditionella obefintligheten av djurgårdsnamn på listorna från olika tävlingar över lyckliga innehavare av starka ben, armar, hjärta och lungor, överraskar Wählin med att, varom närmare förtäljes på ett annat ställe i medlemsbladet, visa sig ha starkare åtminstone ben än många andra och vinna, överlägset, en marathontävling. Och placera Djurgården i toppen på en pristagarlista.

Det var inte fritt, att det riktigt gjorde ont i ögonen av den synen. Glatt överraskad konstaterade jag emellertid samtidigt, att namnet gjorde sig.

Men så vände sig tankarna mot Wählin, och det slog mig, att han nu under flera års tid verkligen varit den ende, som fört allmänna idrottsnamnet Djurgården fram till parad någon gång. Är efter år, jämt och samt utan ett enda ords erkännande, har han dragit landsvägarna fram och åter, alltid vid gott humör, obruten och förtröstansfull, energisk och envig.

Det är djurgårdstagen det där: aldrig förlora humöret, aldrig slappna i energien, aldrig tappa huvudet och aldrig godvilligt ge efter en tum.

Och det är just för de egenskapernas befintlighet, som Wählin skall ha de här raderna, jämte ett ärligt tack för föredömet och ett hjärtligt »grattis» för den slutliga framgången.

Nordberg sade så sant ett par ord på tal om en annan djurgårdslöpare: Djurgården behöver glädjeämnen. Spar på de orden även Du, Wählin, om de kunna sporra Dig ännu mera, till ändå flera segrar, innan Du lägger upp.

Ala.

Skoglundh

tillhör också de trogna arbetarna i vingården. Så gott som hela sommaren har han försökt få form på sina kamrater från forna fotbollsplaner. Vi andra ha hört talas om oldboys träning, oldboys planer och oldboys matcher, men inte många ha vetat att bakom alla livstecken ligger Hjalte Skoglundh som energisk pådrivare.

Han har väl fått ringa de fjugufem gångerna per man för att få tag i dem; han har väl för var och en vid varje samtal fått stjäla minst fem minuter av sin dyrbara tid och nu på hösten, då laget börjat kunna visa sig för offentligheten har han fått stå i som ingen annan för att få det hela att gå hop.

Tänk om vi hade en man av Skoglundhs allround — kaliber att sätta i spetsen för småpojkar. Besitta, vilken fart och entusiasm det skulle bli på dem då.

Ty Skoglundh kan ta folk. Hur knep han inte på en halv dag lejonparten av hedersprisen vid jubileumsskidtävlingarna vid Saltsjöbaden 1916. Och hur fick han inte medlemmarna upp på det minnesvärda årsmötet i år. Han har en smula av eld i sig, Hjalte. Han kan rycka med, och ryckas med och det går med mera fart och fröjd, när han är ledningen, än när någon annan av våra samvetsgranna, men gunås så sällva och mätta står för rusthållet. Utom Nylund som också har den rätta flykten.

Skoglundh arbetar för Djurgården alltså. Fallet är ganska sällsamt, så till vida att han, då det gäller fotboll, gör det alldeles utan något uppdrag eller någon anmaning. Det är intresset, ett stort, med alla hinder överseende och för alla mothugg o-känsligt intresse, ett osjälviskt — Hjalte har avstått en plats i laget, då han hittat en bättre spelare — och allmänt uppoffrande och storslaget intresse, som driver honom. Ensam — det fanns förr folk som drev honom att bli det — sköter han alltsammans och av ingen får han tack.

Men tack skall han ha, om det också bara blir utav mig och några gamlingar. Ett hjärtligt tack alltså, Hjalte, från alla oldboysarna och Ala.

Olsson,

Einar, den äkte, inte bara den äkte Einar Olsson utan fastmer och i ännu högre grad den äkte djurgårdaren, måste in i det här sammanhanget. Hans intresse för djurgårdiskt fotbollsliv har aldrig varit så starkt som i år. Som ingen av oss andra har han följt med de olika lagens strider i klasserna, givit goda råd ur sin rika erfarenhet och själv spelat med, om det behövts. Han har uppmuntrat och deltagit i kritik, men, och detta är anmärkningsvärt, aldrig gjort det så, att han gått i vägen för lagens kaptenar eller förbigått dem. Hans blick, för vad han ägt befoget till, och för vad han inte haft rätt att lägga sig i, har varit märklig.

På så sätt har han tjänat Djurgården bättre och mera framgångsrikt än många en annan. Och gjort föreningen större tjänster än de skränare, som föra till torgs sin »oegennytta, sitt arbete i det tysta och sin äkta djurgårdiskhet». Ala.

Tolv andra djurgårdare.

Vad en semesterfirande stockholmare har att förtälja om matcherna i Örnköldsvik.

PROLOGEN.

Det var fredagen den 27 juni vid 1-tiden på midda'n; undertecknad kom försiktigt traskande uppför Örnköldsviks Storgata med ena ögat skarpt fäst på marken för att i möjligaste mån undvika att gå ned mig i någon av de tusentals större och mindre insjöar, som Vår Herre därstädes knäpat till under natten och förmiddagen, och med det andra ivrigt spanande utefter husraderna för att upptäcka någon affär där mitt för stunden lekamliga begär efter »präiegräs» skulle kunna stillas. Som varken stadens droska (höns) eller poliskonstapel på grund av ovan anförda naturhinder voro i trafik för tillfället, vilade en stilla helgdagsfrid över det lilla samhället.

Plötsligt, just som mitt högra öga fångat bilden av en skylt, var i prunkande bokstäver lästes det för mig så vederkvikande ordet **TOBAKSHANDEL** och det vänstra släppte den slippriga fosterjorden för att kontrollera riktigheten av denna upptäckt, klipptes meditationerna om sköna »Bridge utan skaft» tvärt utav genom en gäll vissling. En signal i en tonart, som skulle kommit hundratals andra stockholmare att lystra och låta tanken flykta till hembygden, till den fagra Mälardrottningen, liksom den här kom mig att rycka till vända mig om och samtidigt köra ned benet ända till knät i en vattenpöl — en djurgårdsvissling. Ni känner säkert drillen, sådan den komponerats av Putte Ohman, Sandkvist eller kanske någon annan medlem av det gamla hederliga gänget, drillen som blivit locktonen för djurgårdaren, var han än befinner sig på för longitud eller latitud runt hela vårt klot.

Alltnog, jag vände mig om och stod öga mot öga med tvenne gamla bekanta, Lulle och Karl-Otto. Sedan den första ömsesidiga förvåningen lagt sig, och jag tryckt mina vänners händer och övertygat mig om, att de icke blott voro vålnaden av de stora män, jag tryckt mig skönja, flämtade en låga till i mitt hjärnkontor: *det var ju i dag Djurgårdarna skulle göra sin entré i den lilla norrlandsstaden!* Och jag som alldeles glömt att möta dem på stationen med hurrarop, mitt blida leende och Ö-viks Frivilliga Sångförening. Gud straffe min underlåtenhetsynd!

Näja, invasionen syntes ha gått lyckligt i alla fall, ty strax därpå rusade Keva Fagerberg ut från »Conditoriet» och dunkade mig i ryggen så att en halv brödkaka, som jag råkat sätta i fel strupe da'n före, lossnade; och ett nytt spår fann jag i nyss omtalade tobakshandel, där jag hitade Wille Arwe förtroligt lutad emot (jag hade så när sagt mun mot mun med) den rätt söta expeditrisen. Sedan jag sett Burman ramla ut från »Rak- & Frisér-salongen» obetydligt knivskuren, men fullt definierbar genom sitt leende mellan plåsterlapparna, och påträffat Strålen andakts-

fullt betraktande en kollektion spiraler, som exponerades i »Järn- & Redskapshandeln» skyltfönster var Djurgårdarnes närvaro på orten till fulla konstaterad.

För att nu icke låta min fantasi flyga än vidare, icke återupprepa »Hale's» dödsynd från ifjol, icke onödigtvis nöta mitt dyrbara pennstift och icke annektera ett alltför stort territorium i de åt vännen »Ala» knappt tillmätta spalterna förbigår jag, vad som senare tilldrog sig i Ö-vik de närmaste timmarna samma e. m. och skildrar här i korta drag förloppen av Djurgårdens tvenne matcher mot »Friska Viljor».

FÖRSTA AKTEN.

Fredagens match.

Djurgården segrade med 5—2.

Det hade regnat en smula den närmaste tiden före matchen, ja, den saken torde väl t. o. m. den mest trögtänkta av Djurgårdarens läsare ha kunnat sluta sig till efter genomläsandet av förestående prolog. Genom intresserade medlemmar i »Friska Viljor» som pumpat de värsta sjöarna läns och strött grus och sågspån i de förrädiska groparna, var banan dock ställd i någorlunda gott skick, då spelet vid 7-tiden på aftonen begynte.

Följande Djurgårdselva var ställd på benen: Einar Svensson; R. Sundberg, I. Karlsson; Arwe, Burman, Fransman; Karl-Otto Karlsson, Schlaaf, Berglund, Fagerberg och Sandström.

Domaren blåste för avspark och undertecknad stoppade samtidigt en cigarrett i mungipan för att därmed dölja det medlidsamma leende jag redan nu skänkte de stackars Ö-vikspojkar i deras ojämn kamp mot Djurgårdens respektgivande lag. Medan jag så trevade i fickan efter tändstickor flög bollen ner ett in i Stor-Klas' mål, klämfult ditsatt av »Viljornas» h.-i. Engelmark.

Spelarna från vänster stående:

Schlaaf, Sundberg, L. Johanson, Fransman, Burman, Karl-Otto, Fagerberg, Arwe och Berglund, sittande: Sandström och Ivar Karlsson.

Fyrattiraljerna fiskades emellertid lyckligt och väl upp, och jag insöp med fullt behag det första blosset just som c.-f Sundelin utan vidare ceremonier lät en frispark från strafflinjen susa in rätt invid högra målstolpen! Was war da los?! Kronometern hade ännu icke markerat 5 min. och Ö-vik ledde med 2—0! Skulle detta tempo hållas, måtte fandan heta Djurgårdare i fortsättningen!

Göken sneglade på Schlaaf och denne kastade ett snett öga över till Keva och så kommo visst herrarna överens om att här skulle spelas fotboll.

I Ö-viksmålet stod emellertid placerau en liten man vid namn Wretman och denne tycktes också vilja akta sin funktion i minst lika hög grad som nyssnämnda Djurgårdstrio; ty hur denna senare än urladdade sig, drogs lädret som av en magnetisk kraft i armarna på den lilie gynaren. Schlaaf fyrade utav, Keva lade in flera tusen kilos kraft bakom sina skott, Göken nickade mot vinkeln och Karl-Otto drog sitt strå till stacken genom en glödhet kula alldeles under tvärsålen, men Wretmans fingrar och böllen hade visst ingått någon slags kompaniskap: de tvenne försprångsmålen behöll »Viljorna» i det längsta.

Slutligen fick Schlaaf ett charmant tillfälle, satte foten till kulan och så råkade en av backarna rätt ofrivilligt få upp bollen på handen och domaren dömde straffspark. Göken skickades fram och Wretman hämtade ut lädret ur buren. Isen var bruten och nu blev inte Ö-viksbornas ledning långvarig. Schlaaf sände en markkrypare rätt intill stolpen och vid pausens ingång stod spelet 2—2.

Djurgårdens spel i fortsättningen var överlägset, ehuru 3—0, som blev halvtidens resultat, måste anses en smula för mycket. »Viljorna» saknade ingalunda chanser att bättra på sin ställning, men skotten mot Stor-Klas blevo aldrig av farlig karaktär, medan Fagerberg å andra sidan prickade rätt två gånger och Göken avslutade det hela med ett retfullt mål, sedan Karl-Otto rusat igenom och målvakten sprungit ut.

Djurgårdens överlägsenhet under större delen av första halvtid berättigar till fulla 5—2-segern.

ANDRA AKTEN.

Söndagens match.

En ny Djurgårdsvinst: 2—0.

Kanske är det en smula — och inte så liten smula ändå — oegentligt att rubricera detta stycke på ovanstående sätt. Man kommer nog sanningen närmast om man kallar tillställningen för t. e. »Söndagens sjöslag», därmed dock icke sagt att några raa krigiska tendenser kommo till synes. Nej, långt därifrån allt gick så gemyt- och kamratligt till väga som möj-

ligt, fast de naturliga förutsättningarna voro av sådan art att herrarna i slagen vid Svolder och Trafalgar väl knappast hade det mera »fuktigt» under utövandet av sin sysselsättning än de 22 sjöhjältarna av 29 juni 1919.

Regnet föll icke, det störtade ned, ideligen, ideligen, så att de smärre »öar» som till äventyrs kunde upptäckas så sent på dagen som kl. 1 e. m. (då pantomimen tog sin början) så småningom alldeles uppslukades av vågorna.

I den av naturen på detta sätt bildade bassängen kryssade Djurgårdsskutan omkring med ungefär samma besättning som på fredagen. Endast Burman hade mönstrat utav på grund av huvudvärk. Halvbackskedjan var omplacerad i följande ordning från styrbords sida: Arwe, Fransman och Göken. Bland forwards hade Schlaaf övertagit Gökens commandoplatz mittskepps och fått Lulle till höger om sig.

Att här närmare analysera den vattenkonst, som bjöds åskådarna — c:a 50 personer mot 10-dubbla detta antal på fredagen — skulle alltför mycket föra oss från ämnet fotboll och dessutom ytterligare förmörka »Ala's» av typografstrejken nog så dystert vordna anlete, varför jag får inskränka mig till att berätta hurusom Djurgården mestadels låg högt uppe mot »Viljornas» hamn, hur den klart skinande babordslanternan, »Den Illröa Bohman», nu strålade värre än någonsin, hur Keva, Fagerberg en gång i första halvtid dräpte till kulan med fruktansvärd kraft som ville han för alltid befria sig och Örnsköldsvik från den blytung och smutsiga tingensten, hur samma Keva ögonblicket senare fann bollen kvarliggande framför fötterna (den hade dock vänt sig minst ett varv av slaget!) samt hur de tvenne målen erhöles.

N:r 1 smälldes in på frispark från högersidan. Exekutor: Wille Arwe. Placering i högra vinkeln. Tid: 20 min. in på 1:sta halvtid.

N:r 2 efter fruktansvärd miss av Öviks v.-b. Keva smet emellan och sköt refulft lugnt vid högra stolpen. Tid: 20 min. in på 2:dra halvtid.

Alla man klarade sig vid tidens fullbordan i land. T. o. m. ena linjemannen, som ofta halkade ned i ett bråddjupt dike på den sidan. Simkonsten är en härlig uppfinning!

EFTERSPELET.

Intryck och hugskott.

Vått och torrt i 6 akter.

Djurgårdarna kommo till Ö-vik en smula ansträngda av den långa resan. I sovvagn visserligen, men Sandström hade sitt mångradiga kromatiska piglock med, och så finns det en firma i Eskilstuna, som heter Öberg & Son och som levererat vissa utensilier för pojkarne andliga uppbyggelse på färden. På lokalbanan Mellansel — Ö-vik improviserade visst också en del av de gladaste gossarna en livlig jazz-bal med en något beskedlig konduktör. Så det är inte att undra på om man sökte få fredagsmatchen så tempo commodo som möjligt — till att börja med. Sedan hemmalaget väl spelat upp den sensationella prologen, drevs takten upp till prestissimo för att mot slutet åter modereras till allegretto ungefär.

*

En kritik är så gott som omöjlig att avgiva, enär man måste räkna med att planen (isynnerhet på sönda'n) var alldeles otjänlig för att bättre fotboll skulle kunna visas. Bägge matcherna spelades väl mycket på Sandström, medan Karl-Otto långa stunder fick gå alldeles sysslös. Innertrion kortpassade ideligen, endast Keva var frisk på skott, men hade inga av sina lyckligaste dagar. Schlaaf sköt ett direkt skott — på fredagen — (över), som är bland de kläfullaste jag skådat, och Göken gjorde en elegant skarvning med skallen i samma match, vilken hade förtjänt dömas som mål, ty bollen var enl. närstående vittnens utsago innanför linjen då målvakten fingrade ut den. Lulle rickade också på söndagen ett par bra bollar men hade otur i det de ströko stolpen på fel sida.

Av halvbackarna gjorde Burman på freda'n den bästa prestationen (utmärkt huvudarbete) och Göken matchen därpå den svagaste. Arwes frispark, som gick in, var alldeles charmant avvägd.

Rubbe jobbade friskt bägge dagarna, men »Bohman» var värre, alldeles särskilt på sönda'n.

Stor-Klas lät med ganska obekymrad min de båda fredagsmålen passera, men de voro nog omöjliga; dessutom redde han på utmärkt sätt upp några otäcka situationer i söndagssmörjan.

*

»Friska Viljor» var ett sympatiskt lag, som bjöd på gott motstånd men med mycket antikverad stil över sitt spel. Bollen sparkades undantagslöst fram till forwards i långa lyror och med speciell adress till c.-f. Sundelin, en hård, snabb och arbetssam man, som var ett mönster till uthållighetsmänniska och därtill lagets absolut bästa spelare. Bland de övriga förtjäna målvakten Wretman, backen Roos och halvbacken Pelle Holmström (skidåkaren) att nämnas.

*

Domaren i fredagsmatchen, hr Alexi, hörjade litet svagt, men tog upp sig och måste betecknas som fullkomligt opartisk. Så opartisk t. o. m. att han gav Djurgården en straffspark för en hands, som han gärna kunde ha blundat för.

Herr Bång, Djurgårdens ledare, dömdes på söndagen. I motsats till sin kollega borde han ha tillerkänt sina pojkar straffspark för en hands, som avstyrde ett s. k. givet mål till hörna.

*

På söndagskvällen var supé med bal anordnad på Stadshotellet. Då Gud Fader icke tagit i beräkning att undertecknad icke hade någon kostym att byta om med i sta'n (den jag hade på mig var »tämligen» urvridbar!) måste jag emigrera till mitt landsresidens med en kvällsbåt, och fick sålunda ej vara med om hippan. Där lär emellertid ha gått mycket kordialt till väga mig förutan, med tal och svar på tal och skålar och genskålar och andra pytsar.

En överraskning bjöds bl. a. av stadens främsta juvelerare, hr Kjellin, vilken »som ett litet privat tack för visad välvilja att spela mot mina präktiga gossar» överlämnade minnesgåvor i form av silverfat åt samtliga djurgårdare, hr Bång inklusive.

*

Måndagen med 4.30-tåget avdunstade Djurgårdskontingenten för att på tisdagen åter kastas in i huvudstadens jäktande vardagstillvaro. Från samtliga deltagare i färden går genom Djurgårdaren ett varmt tack till värdarna för de oförgätliga dagarna i den idylliska norrlandsstaden, ett tack till kamraterna på fotbollsplanen, till publiken, till flickorna, till hr Kjellin för hans ovannämnda visade intresse och välvilja samt till allt annat och alla andra, som i vårt minne bevaras.

Länge leve Örnsköldsvik och dess »Friska Viljor»!
Mr X.

WESSLINGS

LEVERERADE ALLA DE FÖRTRÄFFLIGA VARORNA TILL VÅR SENASTE

BASAR.

Denna firmas värdefulla och intressanta »Rådgivare för basar-anordnare» erhålles fritt.

Adressen är:

Wesslings Kortvaru-Aktiebolag
Kornhamnstorg 49, STOCKHOLM.

M Ö B L E R

av finare och enklare slag utföras på beställning.

RENOVERING

av antika möbler samt ompolering och boning.

BUTIKSINREDNINGAR, BYGGNADER

och för övrigt allt vad till yrket hör utföras till humana priser av

O. B. HANSSONS

RENSGATAN 16. — SNICKERI. — Allm. T. 260 12.

F O T B O L L.

Representationslaget.

Det har hänt mycket under de gångna två och en halv månaderna, alltför mycket för att kunna tas med i en sådan här inledning, som — de tjugufyra sidorna till trots — måste behandla representationslagets bedrifter allt för summariskt.

Efter en period av stillastående, som betydligt oroade oss entusiaster, skedde helt plötsligt en uppryckning, som, allt eftersom tiden och matcherna gick, visade sig vara konstant och förde till allt bättre och bättre spel. Visserligen vanns inga lysande segrar, men man konstaterade en ökad stadga och homogenitet i laget, en ökad samspelhet, en förtjänstfull sammanhållning och ett gott fotbollshumör.

Särskilt vill jag understryka mitt varma erkännande för sammanhållningen och koncentrerar detta på dess upphov Söderberg och Nordenskjöld, som förmått smida ihop laget till en fast och orubblig enhet.

I matchen mot Bethlehem uppvisade vårt lags försvar ett defensivspel, som var stort. Hårt och fast, omuligt och orubbligt, segt och sammanbitet stod det emot de amerikanska, forcerade, hårda och påträngande anfallen, med resultat, att Rudén slapp annan påhälsning än genom den lättförtjänta straffsparken. I denna försvarssuccés har jag även medräknat halvbackarnes synnerligen aktningvärda insats.

De denna match föregående drabbningarna uppvisade på slutet även ett utmärkt forwardspel. Man hyste till en början farhågor för att Köpings spelsätt i centern inte skulle gå ihop med de båda andra forwardshalvorna. Och det gick knaggligt också till att börja med. Men tiden, träningen och samspelet utjämnade knaggligheterna, och sedan Sune Anderson och Söderberg bytt innerplatser och kommit på för dem lämpligare började det kombineras med obestridd framgång.

Mästerskapet är närmast i faggorna. Djurgården har efter sin seger mot Hammarby värdigheten som i en liten ask. Jag höll på att säga tyvärr. Och detta tyvärr är i viss mån berättigat: äran av att få mästerskapstecknet i år är inte så stor, som förr, då nu redan bland de utslagna befinna sig de två ledande Göteborgsklubbarna och Aikå. Men det hör kanske inte hit. De tre nämnda klubbarnes nederlag böra ju inte tydas som otur utan voro väl — åtminstone i två fall — beroende på ren underlägsenhet i spel. I alla händelser så skulle vårt lag, om det nu vinner, vara förtjänt av denna framgång.

Spelarna. Ja, de få så pass mycket kritik här nedan i varje referat, att det är alldeles onödigt att säga något här. Påtalas måste emellertid Melcher Johanssons höstform, Wicksells centerhalvbackspel och Sune Anderssons teknik. Samt Söderbergs förtjänstfulla kaptenskap.

Heders, ynglingar!

Ala.

HITTILLS:

A-laget:

16/6.	Köpenhamnsalliansen	0—2
7/7.	A. I. K.	1—1
16/7.	Linnéa	4—0
23/7.	Hammarby	2—3
8/8.	»	3—3
12/8.	»	1—1
17/8.	A. I. K.	3—3
20/8.	Bethlehem Steel Co. F. C.	1—1
29/8.	Hammarby	2—1
7/9.	Sandviken	2—0

B-laget:

18/6.	Bollklubben	1—3
9/7.	Värtan	2—2
30/7.	Westermalm B.	1—2
6/8.	Hammarby B.	1—2
11/8.	Traneberg	2—4

C-laget:

19/6.	Hesselby	1—1
3/7.	Huvudsta	4—0
17/7.	Lidingö	5—4
17/8.	Råsunda	3—3
31/8.	Stockholms I. S.	1—0

D-laget:

15/6.	Norrmalm B.	5—0
3/7.	Råsunda B.	0—0
20/7.	Bollklubben B.	1—1
27/7.	N. K.	ej mött
24/8.	Westermalm D.	5—1
7/9.	Tellus	0—3

Junior-laget:

17/6.	Olympia	1—1
1/7.	Tor	2—0
8/7.	Liljeholmen	2—0
15/7.	Stefaniterna	0—1
22/7.	Älvsjö	2—1
7/9.	Westermalm	1—2

Oldboys-laget:

31/8.	Uppsala	0—1
-------	---------	-----

Kombinerade lag:

27/6.	B+C—Friska Viljor, Ö-vik	5—2
29/6.	B+C—» » »	2—0
6/7.	B+jun.—Norrvikens I. S.	2—2

Köpenhamnsalliansen. Stadion den 16 juni, internationell. 0—2.

Efter danskarnes spel mot Aikå dagen före, vilket inte var så värst mycket att hurra för, hade man ansett sig ha skäl att hoppas på en djurgårdsvinst, synnerligast som de mörk- och ljusblå vid sitt senaste framträdande visade sig besitta en god portion friskt, sprudlande humör, typiskt för denna klubbs spelare i deras bästa dagar och matcher, ett humör, som man antog skulle bli för mycket för gästerna och till denna match ställde Djurgården upp med sina bästa: Rudén; Wicksell, Elmlad; Nordenskjöld, Köping, Hem-

ming; G. Johansson, Söderberg, Öjermark, Fagerberg, Karlstrand.

Det var ju inte underligt, om man under sådana omständigheter satt med behagliga förkänningar av att danskarna skulle få »klå». Djurgården har faktiskt just nu inga möjligheter att ställa upp ett bättre lag än detta plus Sune Andersson, men dennes frånvaro trodde man knappast skulle betyda så mycket, att segern skulle äventyras. Och så mycket säkrare kände man sig, då man fick se, att de rödvita ställde upp utan några av sina bästa män.

Det danska laget var av hela pressen dömt att förlora och när lille Skomageren efter en kort stund föll och fick sitt ben skadat, så att han måste bäras ut, sjönko elvans aktier ytterligare.

Det visade sig emellertid snart, att Djurgårdens kedja inte mycket kunde uträtta. Yttrarna voro i gott spelhumör och arbetade villigt, matades flitigt av halvbackarna och många upplopp förekommo, men ingen tog vara på de bollar, som skickades in. Öjermark och Fagerberg voro ingalunda tillräckligt stabila för sina platser, och vid flera tillfällen märkte man hos dem en rent av förbluffande tafatthet, då chans till skott yppade sig. Här om någonsin kunde man tala om att anden var villig men köttet svagt.

Knata hade ett par skott utom och ett hårt på målvakten, Nordenskjöld sköt en hejdundrande markkrypare, som dock Poul lade embargo på, och Gustafssons skott klarades av med hörna. Detta var egentligen det enda, som hemmalaget kunde åstadkomma vid danskarnes mål, trots en under vissa perioder tydlig överlägsenhet. En straffspark skulle emellertid laget ha haft, men den fick det titta i kikaren efter.

Gästernas forwards, kompletterade med Würden, var det mera kläm över. De visste, att Djurgården hade ett moraliskt övertag och spelade kanske just därför ett bättre spel än i vardagslag, hur paradoxalt detta än kan låta. De hade två av sina stjärnspelare borta och måste sålunda lita till att varje man gjorde sin plikt och litet till. Och så beslutade de att sälja sig så dyrt som möjligt. Deras halvbackskedja arbetade utmärkt och även kedjan var svår. Några hårda skott från densamma hade Rudén besvär med och ett ur liten vinkel från Henry Hansen fångade han precis vid stolpen.

Djurgårdsförsvaret var inte riktigt bra. Elmlads rätta plats är nog här, men han är ännu inte nog snabb i vändningarna, och Wicksell var inte i bästa form. Målet hängde i luften, och vid en centring (eller skott?) från Bernhard Andersen fick Rudén inte någon riktig box på bollen, utan den föll ned framför fötterna på Viggo Jörgensen, som med tacksamhet begagnade chansen. Och efter en liten press av danskarna mot slutet, gick pipan för paus.

I andra halvtid syndade båda lagen åtskilligt på näden och många voro de tillfällen, som sumpades. Båda hade sina överlägsenhetsperioder och danskarnes in-

träffade i början. Harry Hansen gav Rudén en fräsare, som denne dock stod för, och på Bettes flotta upplopp och centring nickade han över. Bette blev emellertid den, som ökade på sitt lags ledning. På en boll från höger sköt han en boll i knåhöjd från liten vinkel och den bollen visste tydligen inte Rudén, hur han skulle taga, utan släppte in den.

Och så satte Djurgården till alla klutar under fast beslut att ändra på resultatet. Wicksell sattes upp som centerhalv, Köping gick ett steg till vänster och Hemming ner som högerback och — så gjorde Danmark ännu ett mål. Genom Henry Hansen. Rudén hade intet annat att göra än att springa ut och bollen flög in i den tomma buren. Men Knutte Nilsson blåste för offside.

Så blev det en ny omplacering i Djurgården, i det Nocke sattes upp som centerforward och Öjermark ned på hans plats. Varför man inte satte upp Köping i stället, är mig en gåta. I alla händelser låg hemmalaget rätt avsevärt uppe och tillfällen till mål saknades ingalunda, bara Fagerberg och de andra skjutit bättre. Mot slutet hade danskarne åter några farliga tillbud, men Rudén tog Harrys markboll och Viggo sköt fint skott över. 2—0.

Djurgårdslaget verkade avsevärt starkt på papperet och bör med denna uppställning och ett par bättre män i kedjan bli farligt. Men såväl Nordenskjöld som Köping ha spelat för litet på sista tiden och äro inte i bästa form och Wicksell får också träna ytterligare. Få se om det inte blir överraskningar till hösten i alla fall. Den som lever får se!

Nordisks Svenny.

A. I. K. Stadion den 7 juli, vänskapsmatch. 1—1.

De våra borde ha vunnit, om man satt spelet, enbart, som värdemätare. Forwards arbetade rappare och fyndigare än de svartas, halvbackarna mera energiskt, backarna mera träffsäkert och målvakten lika bra. Men i rättvisans namn måste Aikå ha ett erkännande, då laget spelat en match dagen förut.

(I det analoga fallet med Djurgården spelade vår elva bättre den andra matchen än den första).

Av djurgårdsspelarne vill jag denna gång bara uppehålla mig vid Sune Andersson, som frapperade mig särskilt och som kommit alla Idrottsbladets och general Johanssons profetior på skam. Genom att gå framåt i stor stil. Särskilt sedan han släppte centerplatsen och gick in för vänsterinner. Denna match spelade han alldeles charmant, sprudlande kvickt och snabbtänkt, bolltekniskt utmärkt samt lugnt och energiskt.

Spelet, som bara pågick en timme, var lika rappt och hurtigt som det brukar vid dessa tvillingklubbarnas familjeseanser. Trots att Djurgården spelade utan sina 2 bästa forwards — namn överflödiga! — togo de ledningen första halvtid och hade många chanser att öka efter pausen. I stället blev det Svedberg, som med stor kraft och framåtanda forcerade in en av Fredbergs fåtaliga centringar. Varpå Svedis satte en straffspark inom räckhåll för Rudén.

Öjermark gick försökscenter och gjorde målet. Yttrar Jean Söderberg och Karl-Otto Karlsson.

Ala.

Linnéa. Stadion den 16 juli i Sv. mästerskapet. 4—0.

Djurgården spelade första halvtid för att vinna, andra halvtid för att spara benen. Därav kom det sig att första perioden blev vacker och välspelad, medan spelet i den andra sjönk ett antal grader.

Linnéas backar voro ett par fula fiskar, nästan fulare än man väntat. De presterade ett synnerligen hårt, men fullkomligt oavslipat och ofta rent rätt spel, som höll på att fördärva våra pojkar i kedjan.

Vårt lag var hela tiden det definitivt överlägsna. Någon kritik är överflödig. Elmblad fick alldeles i början en fruktansvärd skalle, som ruskade om i hjärnan, så att han rent blev sjuk och var det långt efter matchens slut. Det var tappert av honom att trots en känsla av olust och illamående hålla ut. Rudén tog flott en straffspark. För övrigt var Sune alltså en farlig inner, Öjermark den förhoppningsfulla ungdomen, och alla de andra bärare av kända och aktade namn. Lagets uppställning var Rudén, Wicksell, Melcher; Öjermark, Elmblad, Hemming; Gotte, Knata, Köping, Sune, Karlstrand.

Därefter följer Max-Emiles (i D. N.) referat; det var på min hemställen (framkallad av lättja och i tanke att få avnjuta matchen utan att behöva göra anteckningar) så skrivet, att det ur tidningen skulle kunna klippas för Djurgårdaren.

Mannen, som förresten väl snart är djurgårdare, skriver om matchens gång:

Den andra av kvalificerande omgångens bägge stockholmsmatcher blev förmodligen en liten besvikelse för dem som kommit till Stadion för att se Linnéa sätta Djurgården på huvudet i stil med Hammarbysegern dagen förut. Matchen blev aldrig tillnärmelsevis så intressant som den nyssnämnda matchen i det att Djurgårdsforwards redan från början satte en fart på bollen, som Linnéa hade litet svårt att finna sig tillrätta i. Första halvleken blev kvalitativt sett den givet bästa, med elastiskt och smidigt ytterspel i Djurgårds-kedjan, excellenta skott och allmän livsglädje efter hela linjen. Redan fem minuter in på tiden kom de blås första mål. Gotte Johansson, som gärna springer ifrån även snabba halvbackar, gled ned mot hörnflaggan och på centringen lät Köping den första vinande bollen gå i nät, direkt och utan vidare ceremonier. Djurgården kom omedelbart igen och Sune och Knata låto var sin boll söka sig in mot mål.

Och efter några Linnéas anlopp mot Rudén satte samme Köping in andra målet på passning från Karlstrand. Spelet blev en smula snabbare och anfallen växlade med lustig precision. Knata Söderberg ledde upp de sina i en virvlande attack i centern och eftersom det än så länge inte hos oss är tillåtet för en högerback att hur som helst förpassa boll eller spelare utom planen, fick Djurgården en rättvis straffspark och kunde vid det här laget efter en grandios exekution av Wicksell notera siffran 3—0. Efter 3—0 kommer 4—0. Hemming centrade och Söderberg dribblade elegant i mål. 4—0. Halvtid.

Andra halvlek bjöd matchen föga av intresse. Om man nämner en farlig närstrid uppe hos Rudén, ett fint växelspel Söderberg—Sune Anderson, avslutat med ett snärtande skott av den förre, en direkt, lömsk markkrypare från samme Sunes fot, samt två förfärliga missar framför öppna mål av vardera hrr Englund och Köping, torde det sevärdha ha skildrats mer än nog.

Några mål gjordes inte. Melcher Johansson fick försvinna från plan på grund av justering och luckan märktes nog så tydligt ända upp i kedjan. Ytterspelet, som första halvleken visade sig vara det allena saliggörande för Djurgården, kom aldrig i gång i denna andra halvlek och i centern blev det väl trångt att få igenom bollen.

I Djurgårdslaget spelade Wicksell som i gamla tider, och det vill minsann inte säga så litet. Så bra som i denna match ha vi inte sett honom på mycket, mycket länge. I övrigt tycks laget ha fått åter sin stabilitet och forwardskedjan sin skjutlusta.

Max-Emile.

Hammarby. Stadion den 23, juli, vänskapsmatch. 2—3.

Hammarbys seger över Aikå gick inte bara det förlorande laget hårt till sinnes, utan även Djurgården erfor en känsla av att de båda förnämsta stockholmska fotbollsklubbarnas ställning höll på att undermineras. Till de våras heder måste här också inflikas, att den skadeglädje, som förra året klart och tydligt kunde spåras hos alla Aikåare, då Djurgården tog stryk i Västerås, inte haft motsvarighet i våra kretsar i år vid Aikås debåcle. Djurgårdspojkarna äro nu en gång för alla av annat skrot, alla T. T:s och Tops intensiva förföljelser till trots.

Nog av: när Aikås väntade revanschmatch inte lät höra av sig, skickade Djurgården en utmaning till Hammarby. Som käckt och raskt accepterade, med små förstulna antydningar man och man emellan om att även Djurgården nog skulle få stryk.

Vilket också mycket riktigt inträffade, varom här nedan berättas:

Spelet blev redan från början rappt och redigt, med bägge lagen i intensiva anfall. Djurgården, som man från början väntat sig mest av, bar nog även det tyngsta av anfallsbördan, men eftersom Hammarbys mål vaktades av en målman, som utom alla andra goda egenskaper behäftades med en ovanligt stor portion tur och och djärvhet, skingrades anfallen utan vidare.

Hammarby förskaffade sig däremot i första halvtiden ett ledande mål genom

**HUVUDET
PÅ
SPIKEN**

TRÄFFAR DU, OM DU KÖPER
DIN HAMMARE HOS

Alg. Nilssons

Järnaffär

Birger Jarlsgatan 29, Sthlm.

Riks 90 52. Allm. 53 70.

P. G. Nilsson. Stor skuld till målet hade även Djurgårdsförsvaret, som inte räknade med Nilssons snabbhet och påpasslighet. I slutet av halvleken dominerade djurgårdarna, men utan någon som helst möjlighet att passera Olson i nätet.

I andra halvtid ökade Hammarby efter 45 sek. med ett nytt mål, genomfört efter ett synnerligen fint och gediget anfall samt insatt av Björk. Hammarby arbetade duktigt vidare, och siffran förändrades en kort stund därefter till 3—0. Hemming tvekade och Bohm centrade till P. G., som baklänges förfärdigade matchens vackraste nätskott. Men sedan var Hammarby så gott som borta för återstoden av matchen.

Djurgården låg över, men trängde ihop sig i centern och misslyckades, trots ett intensivt anfallsspel.

2 min. före full tid ljusnade dock Djurgårdsutsiktarna: Olson i Hammarbymålet råkade ut för sin första malör under matchen, då han ej fick fullt grepp om bollen och Köping målade påpassligt. Minuten därpå råkade Olson i Hammarbymålet ut för sin andra malör och Köping nätade igen. Trettio sekunder före full tid skulle Djurgården ha en straffspark, varvid ställningen kunnat bli oavgjord. Och varvid Djurgården kunde ha slagit rekord, genom att göra 3 mål på 2 minuter, men domaren ville inte. Med resultatet 3—2 till H. slutade sålunda matchen.

Djurgårdslaget hade ett par genombrottspunkter. Både Öjermark och Hemming verkade övertränade, och Abbe släppte fram Hammarbys högersida ganska godvilligt, vilket blev för mycket arbete för Hackå. Även den gode Fritte har litet del i en del mål.

Att hänga läpp för nederlaget är onödigt. Så betydelsefullt var det då inte, om man också här och där velat förstora dess proportioner. Djurgården har sin höjdpunkt kvar, Hammarby torde ha nått sin och blir efter sedan.

Ala.

Hammarby. Stadion den 8 aug. i distr. mästerskapet. 3—3.

Idrottsbladet hade till matchen i Svenska mästerskapet, som skulle komma fyra dagar senare än ovanstående, förutspått, att Djurgården då säkert skulle prestera en verklig »cup-fight». Detta lilla erkännande — det första på årtal i Idrottsbladet — kan sättas som rubrik även efter denna match.

Hela matchen var hård och snabb, utan paus för vare sig andhämtning, eftertanke eller segervisshet. Allra minst det senare, då matchen i sin allra sista minut kunde ha förändrats.

Det föreföll under andra halvtids storartade djurgårdspressning, som om de våra voro starkare och uthålligare. Hammarby vek undan för den intensiva påfrestningen, nästan utan möjligheter att kasta djurgårdsinvasionen över på andra planhalvan.

(Inför detta obestridda faktum förvånade det kolossalt att i D. N. för den 9 aug. läsa, att just Hammarby skulle få ställa upp mot amerikanerna till kamp om deras medförda pris — mot amerikanerna, som väl skulle vara i stånd att pressa ändå värre och spela hammarbyarna sönder och samman!)

För övrigt ingav djurgårdslaget allttjämt förtroende och det blev inte, som vår före detta medlem, herr Georg Lorentz Jönsson, försmäddigt lär ha yttrat, någon skandalmatch. Alle man skötte sig briljant; vakansen efter Nordenskjöld bekläddes mycket förtjänstfullt av A. Pettersson, C-lagets centerhalv. Kedjan spelade stundtals välflytande och utan ansträngning effektivt, särskilt under första halvtid, då ytterspelet var markant. Elmlblad allttjämt bättre, med nya, förtjänstfulla matningar.

Ätt tillägga om matchen är vidare:

Söderlaget var favorit och tog även hand om spelet de första tjugominuterna. Farten var högt uppträdd och passningarna gingo hårt och precist. Djurgården repade sig så småningom och började göra målsatser. Karlstrand arbetade upp sig efter linjen, fick in en granncentring, som Söderberg med huvudet passade till Köping, vilken från 3 meter satte bollen hårt i nät.

Djurgården hade fröjden av att leda endast en kvart. Karlhom utjämnde med ett vackert, direkt, men flaxskott på Vigners centring. Omedelbart förut hade Rudén fått en rätt svår spark i magen och kunde ej arbeta som vanligt.

I halvtidens sista minut tog Djurgården återigen ledningen, även nu genom Köping, som med uppjudande av de yttersta av sina krafter, omgiven av hammarbyiter, fick in bollen i en sakta rullning.

Hammarby började andra halvtid på samma sätt som den första, med rasande fart och vackra kombinationer. Karlberg utjämnde till 2—2, och då Hemming stoppade ett Hammarbyanfall litet vårdslöst, epedierade Kindlund straffsparken hårt upp i nättaket. Hammarby ledde och dess publik var vild av glädje.

Men Hammarby började spela med fyra halvbackar och nu vidtog Djurgårdens halvtimmespressning. Och det pressades hårt och länge och så hårt, att det måste bli resultat. Det blev emellertid endast ett mål, välförtjänt och vackert, gjort av Söderberg på Gotte Johanssons markcentring. Så blev slutresultatet 3—3.

Ala.

Hammarby. Stadion den 12 aug. i Sv. mästerskapet. 1—1.

Nu jåklar! Var det meningen!

Och det blev spel och fart och kläm och inten siv pressning. Vilket halv föga. I alla händelser räckte det bara till oavgjort.

Hammarby satte omedelbart i med ett irriterande anfall, som också efter allhandla krångel och diverse klickar hit och dit, av Björk linkades om till en liten målboll invid ena stolpen, två minuter efter spelets början.

Nog är det väl försmäddigt att få mål på det sättet, ett rent av slumpmål i en mästerskapsmatch.

Jag var inte den ende djurgårdaren, som på läktaren, och värre blev det med ens med detta mål blev nervös och illamående kval allt efter tiden led. Nog låg Djurgården hela tiden bra uppe, och nog fick Hammarby-Kucke vara i rörelse, men det såg aldrig så farligt ut, att man kunde vänta mål för de våra. Ätt Djurgårdens överlägsenhet verkligen var tillfinnandes, och inte sågs av bara halvt förblindade djur-

gårdsögon, erkändes t. ex. av Mr Jones, som konstaterade, att spelet efter Björks mål och därefter »till största delen var Djurgårdens, även om Hammarby stundtals hotade Rudéns mål avsevärt».

Till allmän lättnad lyckades Gotte och Knata till slut få ihop det och på den förres boll — tagen kanske något utanför linjen, om inte helt — sköt Knata direkt det utjämmande målet.

Halvtid gick fortflarande med ställningen 1—1 och även nästa halvlek utan att resultatet blev ändrat. Trots en tydligt visad vilja hos båda lagen att så fort som möjligt avancera till andra omgången. Djurgården hade de bästa chanserna men slog konstant bort dem. Forwards sköto anmärkningsvärt dåligt både i lätt ställning, svår ställning och när det gällde frisparkar på nära håll, som de hade en hel del. Inte ens tre hörnor å rad den sista minuten förmådde hjälpa dem. Och hr Lundstedt måste blåsa för nytt oavgjort spel, 1—1.

Laget visade allttjämt jämnt spel. Svagare för dagen i kedjan var endast Sune, vars goda glada humör och briljanta teknik, man endast sällan såg en skynt av. Halvbackarna buro bördan, när Hammarby hade någon att lasta på, och där spelade Wicksell alldeles utmärkt. Melcher fick ett par gånger upp hjärtat i halsgropen på en.

Det blir omspel på den matchen också. Enligt gammal, ofrånkomlig tradition vinner Djurgården alltid omspelsmatcherna! Och hör sen!

Jag måste tala om en sak just här. Jag träffade general Anton Johanson omedelbart efter matchen. Han dekreterade att matchen var Hammarbys, som spelade mycket, mycket, mycket (3 ggr) bättre än Djurgården! Sic! Den är väl Tigerbiten så det förstår!

Ala.

A. I. K. Stadion den 17 aug., vänskapsmatch. 3—3.

Efter amerikaners och allsvenskars kamp spelades det fotboll. Arbetarfestens tiotusenhövdade människomassa senterade hörbarligen de randigas och svartas uppvisning i det ädla spelet. Som apitsup till den festliga måltiden togs telegrafverkets och Pumpseparators fotbollsduell, som slutade med 3—1 till de förres fördel.

Aikå ställde sedan upp med två reserver. Djurgården utan Wicksell. Rune kände sig för i några lätta lekande rusher. Köping var nere och drog upp kulan mot de svartas mål. Malm returnerade och Banken lade embargo på lädret. Efter några rundningar hade Kock kommit loss jämte bollen men fälldes brutalt framför öppna målet. Gunnarsson expedierade straffsparken utom räckhåll för Rudén; lågt och elegant och rättvist. Kocken ruvade på hämnd och Banken hade ingenting emot att hjälpa till. Två gånger nådde hans behärskade centringar den skjutsäkra kamraten och Rudén fick plocka bollar. Halvtid 3—1. Ty Ågrup hade varit frikostig med att släppa in en boll ätt de våra.

Djurgårdarna dikterade farten och folket hejade och de svarta lågo på defensiva. Utom Rune förstås som var framme gång på gång och gjorde ofog fast bara motsländarna insågo hans avsikter. Köping och Knata jämte Karlstrand — mest Köping — gjorde ett mål, och flera

voro i faggorna. Lindström gnodde som en skottspole och tillförordnade v. hb. herr Ekroth kopierade Brunos arbetsiver. Men intet hjälpte. För tredje gången råddade Knata Djurgården från nederlag. Hur han snurrade och snurrade blev Köping lite ledig och kunde lägga upp en flott passning till Sune Andersson, som alldeles obehäskad ordnade biffen.

Så sände vår Herre det för årstiden karaktäristiska mörkret hastigt neder över de lekande människobarnen, vadan hr Lundstedt ansåg det förenligt med sitt kall att avbryta matchen 12 minuter för tidigt.

I. B.

Bethlehem. Stadion den 20 aug., internationell. 1—1.

Och så hade vederbörande tänkt förbi-gå oss och låta Hammarby gå före. Det hade ju varit oanständigt, oförsynt mot en förening, som i femton år legat i toppen av svensk fotboll och oanständigt favoriserande mot en förening, som först i år ryckt upp från ultimaklubbarnas led, om de ljus- och mörkblå hade utestängts.

Nu blev det i alla fall Djurgården, som spelade och det må sägas, att matchen var rolig, mycket rolig. Och bra spelad av Djurgården, som efteråt fick nåd även inför general Johanssons ögon. I mycket hög grad. Enligt muntligt meddelande till undertecknad. Mr Jones påstod i D. N. att »Djurgården hade en av sina stora dagar, föll inte ett ögonblick tillsammans för den rasande farten, hade långa stunder för initiativ och kunde med litet mera tur ha vunnit matchen». Sin kritik över våra spelare formerade han sålunda:

»Djurgårdsförsvaret arbetade en smula mer framträdande än forwardskedjan. Ragge Wicksell märktes inte så mycket utåt men spelade verkligen i internationell stil, mjukt, snabbt och beräknande. Nordenskjöld och Öjermark gjorde vad på dem ankom. Nordenskjöld med kraft och Öjermark med smidighet. Bac-

karna Melcher Johansson och Hemming stodo vad man säger rycken utan mankemang, bröto hårt och briljerade i bland med vackra, låga uppläggningar. Melchers små dueller med Ratican vid utsparkarna beredde publiken en del nöje. Rudén bra. Köping hade svårt att hålla forwardskedjan samman. Kedjan förlorade också på, att Söderberg i början av spel-tiden fick justering och andra halvtid måste utbytas mot Fagerberg, vilken visserligen inte spelade dåligt på något sätt men i alla fall inte kunde fylla Söderbergs plats. Sune Andersson gick bättre och gjorde målet, kraftigt skjutet med ryggen. D. v. s. Duncan sparkade bollen i hans rygg och bollen studsade vackert i mål förbi den tillrusande Robertson. Yttrarna voro bäst i kedjan med snabba upplopp och en hel del goda centringar. Gotte Johansson den bättre av de två».

Konturerna av tillställningen voro följande:

Amerika: Duncan; Robertson, Ferguson; Murray, Campbell, Pepper; Brown, Stark, Ratican, Hemingsley, Fleming.

Djurgården: Rudén; M. Johansson, Hemming, Nordenskjöld, Wicksell, Öjermark; G. Johansson, S. Andersson, Köping, Söderberg, Karlstrand.

Bra väder och 12,000 åskådare, som fägnades med att äntligen få se två lag spela och inte kombinationer. Det rena djurgårdslaget visade sig prestera effektivare och långt mer fängslande spel lik-som Aikå än genomsnittskombinationerna.

Som ofta är fallet i hårda matcher var emellertid skjutningen klen, ja, från amerikanarnes sida förbluffande usel. Om Rudéns glugg varit dubbelt så hög och bred hade den ändå sällan varit i fara, fastän de marinblå sköta ofta. Det amerikanska anfallsspelet karaktäriserades också av att yttrarna — goda bollbehandlare — lidigen drogo sig in i centern och grötade ihop spelet. Ratican, som hade amerikanskt målrekord de sista säsongerna och på träning i Stockholm skju-

tit Anton Olsen-skott i massa, var även denna match »indisponerad», d. v. s. för-såvitt fotboll avses. Däremot syntes han gripen av en brinnande brottningshåg. I övrigt är att notera Murrays goda form (bättre än 1916) och Flemings tillbakagång: sitt bästa spel presterade han i den första matchen, speciellt i den första halvminuten, då han dribblade som Wolhagen i dennes lyckligaste ögonblick.

*

Det ordnade sig omedelbart till snabbt och käckt spel, varvid man till att börja med varken offrade åt elegans eller spiritualitet. Det blev hux på bollen och flux bort med den.

Sedan Öjermark från god och fri position skjutit bort en bra hörna av Gotte, och Wicksell dragit uppmärksamheten på sig genom vaket och intelligent spel, fick man ögonen på Ratican. Han tjurrusade omkring efter bollen som om den varit ett rött skynke, ville uträtta allt men förstörde mycket. I samma veva började hans spratteltgubbedans framför Melcher Johansson vid utsparkarna från Rudén.

Amerika började emellertid pressa, och dess yttrar lyckades då och då få en träff på bollen. Fleming centrade ett tag alldeles på pricken, men hela kedjan missade och när Stark äntligen slängde till, var bollen mycket ovillig till eftergift. Fleming själv sköt litet senare överväldigande misslyckat.

Amerika sackade av ett tag och Djurgården tog i. Men i samma stund gick Söderberg överbord genom Robertson. När den lille djurgårdaren kom på rätt köl igen, var han oduglig för hela matchen, och just när Köping sköt matchens dittills vackraste skott gick Knata, bitter och ledsen, ut från kamraterna. Men det går inte att knäcka djurgårdshumöret. Sune var omedelbart färdig efter Köping och begagnade Peppers tvekan genom att ta ut ett gott skott på Duncan.

Amerika hade emellertid pustat ut och

Djurgården utifrån.

I den rundfråga som med ovanstående rubrik och med en hövlig anhållan om svar tillställts en del djurgårdsvänner och djurgårdsfiender har ytterligare ett par svar inkommit. För dagen publicera vi vår nye vän Erik Ohlssons synnerligen välvilliga bidrag. Erik Ohlsson är som bekant den ledande kraften i och kapten för Malmö-Kamraternas första fotbollag, våra motståndare — men goda vänner — i tävlingen om den ståtliga Petersénska fotbollpokalen. Ytterligare presentation av vår värderade gästmedarbetare — vi känna väl honom de flesta av oss såsom en god kamrat, sympatisk fotbollsspelare och intelligent medmänniska — är överflödig, varför jag omedelbart överlämnar ordet.

*

Eder utomordentliga tidskrifts lika utomordentliga redaktör har bett mig att under ovanstående rubrik skriva ett par rader om Eder högt värderade förening, sådan den

synes från vår horisont långt ned i söder. »Låt allt tomt smicker tystna och låt sanningen tala», har Eder redaktör bett mig, och jag skall därför söka vara så uppriktig som möjligt.

Redan från min tidigaste ungdom mycket intresserad för all slags sport och idrott, minns jag med nöje namnet Djurgården. Det är två föreningar, vars namn järnhårt bitit sig fast i ens minne, Djurgården och Örgryte, vilka klinga bäst i ens öron och väga tyngst, då det är tal om svensk idrott. Djurgården såväl som Örgryte har var och en i sin stad varit en stark bärare av den svenska idrottskulturen och en av de kraftigaste förkämparna för en sak, vilken i sin första början överallt rönt blott oförståelse och motstånd. Att vi nu stå, där vi stå, är säkerligen till ej ringa del Eder förenings förtjänst. Huru ofta har icke Edert namn stått knutet till stora svenska idrottssegrar vid hårda strider å idrottens fredliga vädjobana i utlandet, huru ofta har icke det svenska namnet flugit aktat och hedrat ut över världen, buret av Edra representanter.

Men kanske just häruti, i de vackra föreningstraditionerna, i Eder förenings stolta, tungt vägande idrottsnamn, ligger en fara. Självöverskattning ligger så nära till hands, man fördjupar sig i sina traditioner, lever på sina gamla lagrar och segrar, håller ej jämna steg med de stora krav, som vår moderna idrottsrörelse ställer på oss, och så äro vi efter vår tid. De stora minnena ha förblindat framsynheten, och arbetet för framtiden, för de unga, som ju dock en gång skola göra det, och upptaga de gamlas fallna mantel, har försummats. Jag vill inte säga, att denna försummelse nu vidlåder Eder förening, men tendenser ha kanske icke alldeles saknats. Måhända dömer jag fel, och detta beror i så fall på det stora avståndet mellan Edert och vårt verksamhetsområde, men nog synes det mig, beundra-re av Eder ärevärdiga förening, vilken alltid med intresse följt dess skiftande öden, som om Djurgården för något år sedan var på väg in i nämnda farliga dödsvatten.

Framgång förpliktar! Detta visste och kände Ni, hederliga grovarbetare för Eder kära förening. Stagnationen, vilket i vår

var färdig för nya ofog. Fleming blev den bästa skytten och av cirka tio skott från olika håll var hans första i obehaglig närhet av den högra vinkeln, utsökt.

Stockholmarne inträdde andra halvlek åter fulltaliga; Fagerberg skulle ersätta Söderberg. Om han haft dennes goda nerver hade han omedelbart, två gånger, kunnat vara obehaglig för Duncan.

Men amerikanarne började bli fula igen. Ratican lämnade Melcher aldrig någon ro, och Stark och Hemingsley opererade bättre än hittills under turneringen. En flott Brown-hörna sköt Pepper grandios strax utanför, och Amerika-kedjan spelade mitt uppe i all brådskan stundtals även fotboll.

I halvlekens trettonde minut skedde emellertid undret. Duncan, som egentligen aldrig verkat vederhäftig i sitt spel, sparkade vanvettigt en boll — mitt i ryggen på Sune. Och bollen flög flott i mål. Jag har aldrig förr sett ett mål med ryggskott — på sin höjd en spelare. Publiken tyckte det var flax, men det kan väl kallas påpasslighet också att vara så långt framme.

1—0 till Djurgården emellertid. Sune gned sig i den värkande ryggen, linkade tillbaka och avtackades av kamraterna.

Nu blev det en sjuhälsikes fart. Yankees stormade an som en amerikansk buffelhjord; stortjuren, det var Ratican, som satte fram bollarna, böjde ned huvudet, rusade iväg och trampade omkull vad som fanns i vägen.

Men nu visade Djurgården upp ett ypperligt defensivspel, och dess försvar blev en fast klippa. Det gavs också djurgårdiska offensiver, som voro avsevärt vålsplade, men i genomsnitt flöt det oftare ihop till en stormflod mot Stockholmsmålet.

Tretton — återigen denna olycksaliga siffra — minuter före full tid skedde utjämnningen. Herr Holm — det skulle gubbevars vara domaren det — tilldömde Amerika, på en synnerligen lindrig och fram-

för allt ofrivillig hands inom straffområdet, straffspark. Och Fleming kan kons-
ten: 1—1.

Det satte ner farten hos yankees, som släppte efter för den kända djurgårdskvin-
tetten. Åter hade Fagerberg två chanser
men inga nerver. Och åter voro yankees
obesegrade. Full tid 1—1.

Men nog höll deras pokal till första sven-
ska lag som besegrade dem på att hamna
i det trånga utrymmet i Djurgårdens pris-
monter.

Ala.

Hammarby. Stadion den 29 aug. i Sv.
mästerskapet. 2—1.

Omspelsmatcher ha alltid varit Djurgår-
dens styrka. Lagets moraliska samman-
hållning och spelarnas ambition har växt
med uppgiften, och, har det sedan blivit
en segsliten och hård match, har alltid
djurgårdspojkarnas fysiska motståndskraft
och allt nedbrytande energi fört över se-
gern till de kristnas sida.

I detta fallet fick laget en välbehövlig
duvning i sista Amerika-matchen, som blev
försvarets elldop, varifrån det återvände
härdat och stålsatt.

Och det visade sig också nu, att det
inte skulle kunna överlistas genom spel;
Hammarbys mål gjordes vid en hörna, se-
dan Rudén, Hemming, Wicksell, Öjemark,
Elmblad och Nordenskjöld i 99 minuter
med bravur och precision motstånd och
nedslagit alla de gulsvartas mer eller min-
dre ordnade anfall.

Det var fläkt över de båda backarnas
spel, och särskilt var Wicksells arbete er-
kännansvärt; han plågades sedan två da-
gar av en intensiv huvudvärk. Norden-
skjöld och Öjemark, vars lyckliga duet-
ter med de amerikanska Fleming och
Brown man minns med glädje, omsatte si-
na ev. erfarenheter på ett i praktiken lyck-
ligt sätt, som nästan helt försatte den
ganska farliga Carlbon och den betydligt
farligare Wigner ur funktion. Med för-
nøjelse lade man också märke till Nor-

denskjölds och Wicksells talrika utmanöv-
reringar av Carlbon, på vilken därigenom
avblåstes ett femtontal off-side. Elmblad
i mitten svagare och med större bekymmer
för att klara planen än motspelarna; ar-
betade samvetsgrannt och träget som all-
tid.

Det var alldeles märkvärdigt vad Sö-
derbergs bortovaro inverkade på kedjans
spel. Den ordnade ihop strödda anfall
någon gång, men arbetade för det mesta
oordnat, för visso dock med energi och
lust och fröjd, Olyckligtvis var Gotte
sjuk, och det var ett litet hjältedåd att
hålla matchen ut och som kronan därpå
utföra sin kraft- och energimättade löp-
ning för det avgörande målet. Sune och
Köping arbetade som slavar, men den förre
för dagen olyckligt; Köping fick ett par
fruktansvärda smällar, som täppte till
högra ögat och förändrade fysionomien.
Fagerberg, som är en utsökt bollbehandlare
och riktigt snabb många gånger, gick på
i sin gamla alldeles för lösa och ineffek-
tiva stil. Snälla Keva, gå på hårt, det
vinner du väldigt på, det har jag sagt förut,
och jag försäkrar dig att det inte är far-
ligt. Karlstrand arbetade friskt och öp-
pet, men kunde inte, i saknad av Söder-
bergs erkänt flotta matningar, få så myc-
ket av sitt ytterspel.

Hammarby gick offensivt till väga från
första början. Rudén hade en hel del
farliga situationer att reda upp första
halvtid och gjorde det förträffligt. Så små-
ningom samlade sig Djurgårdarna till an-
fall och även Ohlsson sattes i arbete. Kö-
pings-Gustafsson spelade sig fri, men satte
den hårda bollen rakt i famnen på mål-
man.

Spelet var hårt, och man kunde under
den långa matchen räkna ända till sex
små pauser för olika spelare att ta igen
sig på utan att dock någon skadades all-
varligt. Rudén gjorde matchens vackraste
räddning, då Björk efter miss av Hem-
ming kom i idealiskt skjutläge. Skottet
blev hårt och bollen pressades ned i hör-

jäktande tid betyder detsamma som till-
bakagång, märktes och kändes hård. Så
kom, synes det mig, en pånyttfödelse, ny
vind i seglen, friskt blod i ådrorna och så
började Djurgården åter segla i medvind
och ånyo blomstra upp. Denna starka
uppgång har icke märkts så mycket som
i år, ty nu tyda alla tecken därpå. Vad
som t. ex. frapperade mig, var det stora
intresse, varmed ung och gammal tycktes
möta upp till Edert årsmöte i våras, då
en liten revolution var i faggorna. Man
kände då sitt ansvar, man ville slå vakt
om sin älskade förening, och sen dess
torde nog intresset vara varmare. Må nu
blott utvecklingen i fortsättningen också
gå i den riktning varåt den nuvarande
kursen pekar, mot framgång, *inåt som utåt*.
Styrka på de inre linjerna betyder också
styrka utåt. Därför bör kanske också en
stor förenings arbete mycket koncentreras
på de inre angelägenheterna, organisation
och sträng ordning. Och så: *Fram med
juniorerna!* Det är tidens lösen!

Det synes också som om detta blivit
föreningens paroll, ty junioridrotten, i det
ena som det andra avseendet, tycks vara
stadd på ständig framgång. Nog yppa sig
svårigheter i början men all framgång går
ju genom motgångar, och det arbete som
nedlägges för juniorerna i detta nu, skall

längre fram bära riklig frukt. Juniorerna
bilda dock en av hörnstenarna i en för-
ening. Försummar en förening att ar-
beta för de unga, då slår den också en spik
i sin egen likkista; låter man dem där-
emot få, vad dem tillhör, då arbetar man
för föreningens framgång, om också resul-
taten icke komma med detsamma.

Tyvärr har jag icke varit i tillfälle att
på närmre håll se Edert arbete och Edert
arbetssätt, men om jag icke misstager mig
alltför mycket ligger föreningens stora
inre styrka i dess goda organisation. Och
det måste ju nödvändigt till att så är, för
att allt skall kunna gå i lås i en så stor för-
ening som Djurgården, som bedriver så
många skilda idrotter och arbetar i så
stor utsträckning. Organisation, ordning
och disciplin kan man också läsa mellan
varje rad i Eder tidskrift, som inom pa-
rentes sagt är alldeles ypperlig och synes
mig utgöra ett verkligt mönster för för-
eningstidskrifter. Men så skötes den ock-
så mönstergillt av Eder redaktör. Jag
passar på tillfället att uttrycka min kompli-
ment. Erkännande från de egna får man
ju så sällan, ty otack är nu en gång världens
lön; varför jag som opartisk läsare,
gärna vill lämna Eder redaktör det, vilket
nog också Eder förenings medlemmar in-
stämna i, men aldrig säga.

En styrka för Eder är nog också Eder
vackert belägna Idrottsplats Traneberg.
Att vara i besittning av en egen idrotts-
plats, är en fördel som tyvärr alltför få
av våra svenska föreningar äga, och kan-
ske just därför icke tillräckligt kunna
värdesätta. Men detta är nog ägnat att
slå kedjan mellan de olika medlemmarna
starkare, att slå en brygga mellan medlem-
marna sinsemellan men också med för-
eningen. Det befördrar sammanhållning
och kamratanda, vilka är två egenskaper,
som jag funnit Djurgården i hög och lyck-
lig grad vara i besittning av.

Fotbollsspelare själv, tack vare vilket
jag kommit i förbindelse med Eder för-
ening, dömer jag i många av mina åsik-
ter mycket efter Edert fotbollslag. Detta
har ju också i ej ringa grad bidragit att
göra Edert namn känt och aktat. Styrkan
hos Edert lag torde nog ligga just i sam-
manhållningen och kamratandan, varav
jag vid de två gånger vi mötts å den gröna
mattan, fått så mäktiga och tydliga bevis.
Inkarnationen för sammanhållningen och
kamratandan ser jag mest i Eder Putte
Frykman, som torde ha betytt alldeles o-
fantligt för laget i moraliskt avseende såväl
på som utom planen. Då han dessutom,
den tid han var aktiv, utomordentligt väl
fyllde sin plats och verkligen var en god

net, men Fritte kastade sig hjältemodigt och tippade till hörna. Denna följdes av en ny och båda klarades av om ock med stor möda.

I början av andra halvtid uppstod vid djurgårdsmålet den kanske krångligaste situation, som någonsin uppstått framför ett mål på Stadions fotbollsbanan. Rudén själv räddade ett par tre skott i följd och på detta gjordes ungefär dubbelt så många försök till skott av Hammarby, men varje gång fanns det någon Djurgårdare, som hjältemodigt kastade sig på bollen eller framför motspelaren. Hela röran avlöstes sympatiskt av Karlberg med ett elegant markskott på Rudén. I nästa ögonblick höll, egendomligt nog, samma situation på att upprepas vid Hammarby mål, men Ohlsson tippade i rätta ögonblicket och i god tid till hörna. Därefter hade samme man att i följd klara skott av Köping och Sune Andersson.

Vid ordinarie speltids slut var ställningen alltså 0—0 och en kvarts spel på vardera halvan vidtog omedelbart, då matchen måste avgöras.

Hammarby verkade minst tränade och kunde nu inte stå emot längre, allra minst sedan Wicksell på sitt mästerverliga sätt började köra fram sin forwardskedja, förträffligt understödd av Nordenskjöld. Det var emellertid Hammarby, som tog ledningen genom Karlberg, som vid hörna vackert nickade i nät. Fröjden varade dock ej längre än fem minuter, då Wicksell hårt och med fullkomligt fenomenal precision mellan Ohlssons händer förpassade bollen i nät på frispark utanför straffområdet.

Spellet var återigen oavgjort och endast en kvart återstod. Djurgården hade dock ännu obrukade krafter kvar och låg hårt åt Hammarbymålet, där det var kaos; och det lyckades slutligen Gotte Johansson, som därmed för tredje gången å rad räddade Djurgården från nederlag, denna gång själv och till seger, att spela bollen förbi Ohlsson. Därmed var Djurgårdens

Djurgårdare

Du blir väl rakad, klippt och behandlad om Du går till

Raksalongen Majorsgatan 2
påstår en av våra revisorer.

fortsatta promenad i mästerskapet äntligen påbörjad.

Ala.

Sandviken. Råsunda den 7 sept. i Sv. mästerskapet. 2—0.

Det blev en ganska hård nöt att knäcka. Norrlandslaget spelade hårt och utan pardon, resulterande i blessyrer för Nordenskjöld, Köping, Öjermärk och i mindre grad Sune Andersson och Gotte Johansson. Nordenskjöld, som gick till matchen men benhinneinflammation, blev kolossalt skamfilad om både det friska och det onda benet, och behöver fullkomlig vila de närmaste fjorton dagarna. Köping fick en otäck spark strax ovanför vristen på höger fot, just på det synnerligen nerv- och senömtåliga stället. (Hans prestation att under 80 minuter ändå vara med, samt därtill göra ett och ett halvt mål är värt det allra största erkännande) Och Öjermärks blåa högra öga bar också syn för sägen, att Sandviken beslutat att sälja sig dyrt.

Djurgården ställde upp alltså utan Söderberg och Melcher Johansson, desslikes utan Elmblad, med Öjermärk som centerhalv, Åcke Petterson (Gävle-Pelles brorson skrev Nordiskt) som högerhalv och Fagerberg vänster inner.

Min kritik inskränker sig denna gång till endast ett par flyktiga omnämnanden: bakre försvaret storstilt med Wicksell alldeles överdådig; halvbacksledjan effektiv om också inte — genom två svårt justerade spelare och en tröttkörd — av nödig stabilitet; forwardskvintetten flott och far-

lig på yttrarna, stark på höger innerplats och motsatsen på vänster samt sönderslagen men besatt av en liten hjälte i centern.

Nordiskt Idrottslif hade det trevligaste (Players) referatet, och som jag själv inte var arbetsför vid skrivtillfället klapp jag följande:

Landsortslaget överraskade med ett kraftigt för att inte säga hårt spel och en hel del spelare voro inte blyga just att utdela en massa extra fula eftersparar. Och kedjans spel blev genast lidande på Köpings irakade invaliditet. Vilket var synd, ty Sune var riktigt i gasken och spelade som aldrig förr: tricksade och dribblade så det stod härliga till. Och det var först och främst tack vare honom som kedjan gick någorlunda ihop, och det var han som merendels satte i gång med anfallen. Särskilt Gotte fick en massa delikata bollar att löpa på, och det blev då alltså farligt vid Sandviksmålet. Men den store ljushåriga vänsterbacken Forsberg var en överdängare i att kunna bryta och klara av anfall och skickade med oerhörd force över bollen till forwards. Ett par skott av Sune och ett särskilt på nära håll av Köping tog målvakten med bravur, men en ovanligt stor tur hade han då Fagerberg sköt hårt medan han låg liggande på marken och bollen flög över honom och hade otvivelaktigt hamnat på rätt ställe om inte Forsberg hade stått på mållinjen och till på köpet i bollens bana.

På motsatta sidan gick det även hett till ibland. Särskilt efter en hörna på vilken centerhalvan i klungan framför mål sköt hårt och väl placerat, men Rudén kastade sig över bollen liksom en tiger över ett villebråd. Ett par hårda skott av centern Berglund, som Rudén tog elegant och säkert, förtjänade även att omnämnas.

Andra halvlek var vad spelet beträffar den första lik. Det verkade stort omöjligt för de blårandiga att få in bol-

spelare, kan en sådan medlem icke nog uppskattas. Något som också alltid gör Edert lag så fruktat överallt är den kolossala energi, varmed Ni alltid genomspela en match från början till slut, hur illa det än ser ut, och många av Edra framgångar torde Ni hava Eder snart nog världsberömda »Djurgårdsenergi» att tacka för. Och som den främste representanten för denna oerhörda arbetslust ser jag Eder duktiga och sympatiska spelare Nordenskjöld. Då så laget vid sidan om ovan nämnda sammanhållning, kamratanda och energi verkligen besitter en ej föraktlig spelstyrka, ett taktiskt och tekniskt framstående spel, då bliva också de många gånger storartade resultaten lätt förklarliga. Allt detta har gjort Edert lag synnerligen populärt här nere i våra landamärena. Vi Malmökamrater äro verkligen att gratulera till att vi, tack vare direktör Carl W. Peterséns storartade generositet, blevo i tillfälle att knyta denna utomordentligt angenäma förbindelse med Edert lag, som redan vid sin första match överallt här vann de största sympatier genom sitt goda spel och sitt flotta uppträdande. Publiken här kommer alltid att mottaga Eder med öppna famnen; och må Ni då veta, att Ni alltid äro hjärtliga välkomna hit. Snart stundar åter kamp mot Eder här

i Malmö, och man längtar redan efter att ånyo få se Eder. Vi här hoppas att förbindelsen med Eder ständigt måtte utvecklas och måtte få evigt bestånd, vår förening såväl som Malmöpubliken till nytta och nöje.

Ett drag hos Djurgården, som jag och med mig många finner synnerligen sympatiskt, är den absoluta frånvaron av den förhatliga s. k. »värningen». Att låna eller värva spelare från annan klubb, större eller mindre, synes mig ha varit alldeles främmande för Eder, och den saken hålles Ni också på många håll räkning för. Det är alltid angenämt och stolt att kunna stå på egna fötter. När vakanser uppstå, tycks Ni gå den enligt mitt förmenande enda rätta vägen: upp med de lovande reservlags- eller juniorspelarna. Det tar sin tid, innan de äro inne i miljön, men sedan det värsta väl är undanstökat, ha dessa spelare ett säkerligen större värde, om icke alltid i spelavseende, så dock i moraliskt, vilket väger minst lika tungt. Ty de äro äkta, ärliga djurgårdare, vilket icke alltid en värvad spelare är, och detta uppväger säkerligen mer än väl en liten brist i spelsättet. Man ser också, huru som lag, vilka ofta figurera med lånade och värvade spelare efter en skenbar hastig uppgång, snart nog gå tillbaka, mest

kanske beroende därpå, att kamratandan, som vid sidan av spelskickligheten måste finnas, aldrig kan slå rot i dylika heterogena lag. Exempel saknas icke. Heder åt Eder för denna renhårighet!

Innan jag nu slutar mina kanske för ytliga betraktelser över Eder förening, måste jag ånyo be om överseende för eventuella felbedömningar. Jag har redan påpekat avståndets skuld härvidlag. Men mina åsikter hava varit baserade på det lilla jag härifrån kunnat observera och på den uppfattning jag under en tvåårig vistelse i huvudstaden fått om Djurgården. Under det hela ligger en varm beundran för Eder, en önskan om ständig framgång och blomstring i inre som yttre avseende. Jag vill därför samla mina totalintryck i ett kort yttrande, vari allt ligger, och vilket är det bästa betyg jag kan giva Eder förening, om Ni nu blott visste huru högt jag sätter min egen. Och det är:

Näst Malmökamrat skulle jag vilja vara Djurgårdare.

Med idrottsliga och kamratliga hälsningar

Eder förbundne
Erik Ohlsson.

len mellan stängerna. Och man satt nästan och befarade det värsta. Allrahelst när Ragge Wicksell tog bollen med handen inom straffområdet. Rop på straff och frispark omväxlade från publiken. Göta-Gustavsson dömde fullt korrekt frispark, som emellertid Sandviken sumpade.

Så började man möblera om i Djurgårdskedjan. Keva Fagerberg och Karlstrand bytte plats och Sune gick in som center och dennes plats övertog Köping.

Efter ungefär 30 min. gjorde så de blårandiga slag i saken. Vilket verkligen inte var för tidigt. Köping drev upp bollen på högersidan, blev anfallen av Forsberg men kryssade undan denne och skickade in en centring, som Keva Fagerberg efter litet om och men förpassade i mål.

Och i matchens sista skede gjorde den justerade Köping Djurgårdens andra mål, hårt och gott skott i taket sedan han spelats fri av Sune. Strax därpå avblåsning.

Samtliga A-lagsspelare,

så gott som, ha varit starkt anlitade vid matcher för Sverige och Stockholm. Och samtliga ha alltid med heder skilt sig från sina uppdrag.

(Djurgårdarens ambition är i sådana här fall stark; och han arbetar för laget, trots att det inte är föreningens, med outslitlig energi. I påtalad motsats till andra föreningars medlemmar, som ofta i tidningarna fått huden full på grund av slöhet och ointresse).

Mängden av matcher utesluter möjligheten att ingå på spelarnas otaliga bedrifter. Och kritik är ju malplacerad, då spelarna ju snott och härjat i främmande miljö. Dessa rader få sålunda vara tillräckliga för att notificera tilldragelserna. Vi inskränka oss vidare endast till att nämna namnen och matcherna.

Stockholm—*Kristiania, den 24 juni, 0—0.

Karlstrand (v. y.), Köpings-Gustafsson (v. h.), Hemming (v. b.) och Rudén (m.)
Sverige—*Norge, den 29 juni, 3—4. Köpings-Gustafsson (h. i.), Hemming (v. h.), Wicksell (v. b.) och Rudén (m.).

Stockholm—Vestmanland—Närke, den 13 juli, 3—2. Söderberg (h. i.), Öjemark (v. h.) och Wicksell (v. b.).

Stockholm—Västergötland, den 20 juli, 4—2. Karlstrand (v. y.), Gotte o' Hansson (h. y.), Hemming (h. b.) och Rudén (m.).

Stockholm—Skåne den 25 juli, 2—3. Karlstrand (v. y.), Sune Andersson (v. i.), Öjemark (v. h.), Hemming (v. b.) och Rudén (m.).

Stockholm—Södermanland, den 27 juli, 3—1. Sune Andersson (v. i.) och Rudén (m.).

Sverige—Holland, den 24 augusti, 4—1. Wicksell (c. h.).

Stockholm—Frankrike, den 10 sept., 3—1. Karlstrand (v. y.), Sune Andersson (h. i.) och Öjemark (v. b.).

B-laget.

Ja, nu har B-laget gjort ifrån sig sitt arbete i Stockholmsserien, och resultatet är framlagt till revision. Till allmän överraskning för dem, som i våras ordade om lagets utnämning till B-lag på grund av dess förtjänster som C-lag, har detsamma placerat sig sist i Klass I. Dess förra året ansvarige ledare, som voro ivrigast angelägna om att få upp laget i den högsta klassen, ha i år knappast brytt sig om det, en ansvarslöshet, som, då deras önskan äntligen tillmötesgicks, är förvånande och graverande.

Laget, som sådant har inte varit något dåligt lag, tvärtom. Samtliga spelare ha varit mycket goda och ha ofta tillsammans presterat mycket flotta saker. Orsakerna till den dåliga placeringen — endast den omständigheten, att två lag gått ur, gör att B-laget får stanna kvar i Klass I — har främst varit årets kolossala konkurrens, varvid alla lag nästan varit jämn-goda och endast det hårdaste vunnit.

Just det hårdaste. Härvid har nämligen vår elva varit för hygglig. Spelet har från de våras sida hela sommaren varit synnerligen just och trevligt, och matcherna ha samt och synnerligen varit fria från obehagliga intermezzon. Detta är naturligtvis en förtjänst. Men man vinner matcherna endast genom mål; någon poäng sättes aldrig för välspelning och »humanitet».

Här ligger just särskilt B-lagets forwardskedjas fel. Den har inte förmått — eller bättre velat — satsa i och taga ut sig i det avgörande ögonblicket. Den har inte förmått att vara konsekvent i sina anfall; ty ett anfall göres för att göra mål, konsekvensen av samspelet, upploppen, dribblingarna och skotten är bollens rassel i nätmaskorna.

Försvaret har varit oantastligt i spel-avseende. Någon gång har det kanske brustit mellan stolparna, men å andra sidan har där utträttats utomordentliga saker. Backarna ha varit rivande och bollsäkra och ha ingenting att förebrås eller förebrå sig själva.

Halvbackskedjan har innehållit tre synnerligen goda fotbollsspelare, som alla, med undantag någon gång, spelat alldeles för anständigt och med motspelarnas fysiska motståndskraft överseende. Alla tre ha arbetat oförtrutet, energiskt och med ambition, men icke ofta fått ut av sitt arbete, vad det borde ha förtjänat. En halvbackskedja skall vara en mur, hård, ogenomtränglig, obevlig, men också ett trådstängsel, rivande, böjligt, effektivt. Alla våra tre pojkar äro fysiskt gott utrustade och ha mycket väl kunnat offra något mer till kraften på bekostnad av elegansen och välspelet.

Jag vet, att ingen i laget missuppfattar mina ord, därför känna de alla alltför väl mitt ärliga uppsåt. Jag hoppas också att spelarna erkänna orden — av en gam-

mal fotbollsspelare och kritiker — någon liten auktoritet. Ala.

Bollklubben. Traneberg den 18 juni i Klass I. 1—3.

Bollklubben vann, som vi hade väntat, men att det skulle tillgå på sätt, som nu skedde, hade vi inte tänkt. Bollklubben spelade betydligt bättre forwardsspel än de våra, ett lugnt, sansat spel med precisa passningar.

Det är ju målen, som äro avgörande, och två av dem på oss voro onödiga. Det första kom genom straffspark: Swedling stjälppte ikull Brage, vilket nog ej behövts, och den förfördelade lade straffsparken ej alltför långt ifrån Einar. Det andra nickades in av h. i. på hörna, och jag vet ej om Swedling skymde Einar, men det ser i alla händelser litet tråkigt ut, när bollen stryker förbi målman utan, att denna rör en fena för att nå den.

Då var Djurgårdens mål vackrare. Fagerberg snuvade en hel massa motspelare och passade till Widegren, vilken slängde in en passning, som Karl Otto sköt direkt i nät. Hade Djurgårdens forwards varit litet kvickare i skottlossningen, kunde de haft ledningen vid halvtid.

En stund in på andra halvtid gjorde Bollklubben c. f. deras tredje mål på delikat passning från h. i. Det påstås, att han tog ner bollen med handen, innan han sköt i mål. Om så var fallet, var det synnerligen kvickt gjort, ty något sådant märktes inte från läktaren. Schlaaf och Keva hade var sin målchans, men de försutto dem båda.

Försvaret var bra som vanligt, men i kedjan slarvades det onödigt mycket — som vanligt. Lulle fattades visserligen, men en fluga gör ju ingen sommar.

Niude.

Värtan. Traneberg den 9 juli i Klass I. 2—2.

B-laget ställde upp utan Swedling och Karl Otto, men ersättarna, Berglund som center och Nisse Sund som vänsterhalv, skötte sig bra. Fagerberg gick v. y. och Arwe back.

De förvånade oss, att Berglund skulle spela, men som det var efter hans egen önskan, fanns det ju ingenting att göra åt den saken. Utan endast att beklaga, att en spelare, sedan han spelat en match i ett högre lag, tycker att det lägre inte är fint nog åt honom. Det är ju roligt att t. ex. spela i B-laget, men alla kunna ju inte få det, utan några måste spela i de lägre lagen. Vi hoppas emellertid, att till ett kommande år de bästa spelarna få spela i det bästa laget o. s. v.

Men det var litet om matchen vi skulle skriva.

Första halvtid spelades det alldeles för litet på Fagerberg. Han lämnades ofta

FENIX'

Kägelbanor

Besök dem! Ad. Fred. Kyrkog. 10 (linje 1, grön, stannar).

Lördagar

STUVAR

af Dam-, Herr- & Barn-tyger. LIGNERS KLÄDESHANDEL

STUVADELNINGEN

SALVIIGRÄND 7 (hörnet av Myntg.) (nedanför huvudaffären).

Juvelerare

O. B. Sjögren

Drottninggat. 80 Sportpriser (Hörnet av Kungsgat.)

omarkerad och en boll ut till honom hade åtminstone vid ett par tillfällen, säkert kommit på rätt ställe och Djurgården haft möjligheter till ännu säkrare ledning vid pausen. På en passning från Sund hade nämligen Lulle smitit igenom och lugnt skjutit Djurgårdens första mål.

Det andra gjordes andra halvtid; sedan Widgren slängt in en passning, som mål-vakten tog, men lät Berglund sparka ifrån sig till Schlaaf, sköt denne säkert i mål.

Ännu ett mål gjordes, men domaren dömde offside.

På en straffspark reducerade sedan Värtan och på en höjdboll från vänsterbacken blev ställningen utjämnad. En straffspark är ju alltid svår att ta, men det sista målet borde Einar ha kunnat bespara Djurgården.

Niwde.

Westermalm B. Traneberg den 30 juli i Klass I. 1—2.

Elakt, avundsjukt folk på läktaren, skyllde nederlaget på Stor-Klas. Vilket är dålig logik. Två bollar gingo visserligen in, men å andra sidan hade Westermalmarna haft de allra bästa tillfällen att göra fyra och fem mål dessförinnan, vilka tillfällen dock gingo dem ur händerna, utslutande genom Stor-Klas briljanta spel framför nätet.

För övrigt spelade våra pojkar alldeles för hyggligt. Herregud, naturligtvis vinner man oändligt mycket på det, men Westermalm vann matchen genom resolut, kraftigt och snabbt spel. Nu är dock här att tillägga, att de — motståndarna — dessutom spelade ojuste. En sådan fotbollsspelare, som centern, Carl Andersson, skulle inte tillåtas uppträda på en fotbollplan. Ideligen rann humöret över och sparkade benen fult och rätt. Ingen av de övriga vestermalmarna var någon blöt spelare, men inte alla ojusta.

Nog av: matchen förlorades och träskeden vinkar starkt. Och vårt B-lag måste vinna de matcherna som äro kvar. Det kan gå; kommer Karl-Otto till på högersidan, och Kevan går på vänsterinner, medan Schlaaf petar bort Berglund, blir kedjan mycket bra. Bussler, som led av en sträckning i ena läret, spelade acceptabelt och måste stanna kvar. Halvbackar och backar kvarstå; Burman kan vara något hårdare. Swedling är säker om vänsterbackplatsen i A-laget nästa år. Och Fransman går framåt mot vänsterhalv i samma lag.

Matchen: bara några ord. Sedan Schlaaf sumpat ett mål i lätt position, gjorde han strax efter Djurgårdens enda, nu betydligt svårare mål. Intill halvtid båda lagen jämna och farliga, försvarerna synnerligen ogenomträngliga.

Andra halvtid var mest Westermalm, som spelade energiskt och uthålligt. Ett mål kom från vardera ytterna, vilkas skruvade höjdbollar även andra målvakter än Stor-Klas skulle haft besvär med.

Djurgårdens målchanser inte många, men utnyttjade, men också alltid klarade.

Trots nederlagen gratulerar jag laget till sammanhållningen och spellusten och det stundtals mycket flotta spelet, och beklagar uppriktigt motgångarna.

Ala.

Hammarby B. Hammarby den 6 aug. i Klass I. 1—2.

B-laget använde följande spelare: Bussler, Schlaaf, Berglund, Lulle, Karl-Otto. Fransman, Burman, Arwe. Swedling, Sundberg samt Ulrich från D-laget i målet.

Det såg ganska ljust ut för de våra under första halvtid. Forwards höllo bollen bra på Hammarbys planhalva och försvaret släppte ej fram någon för långt mot Ulrich. Något mål gjordes dock ej av de våra trots att bl. a. Lulle hade en stor chans därtill, men som så många gånger förr gick bollen bredvid. Mål skulle det i alla fall bli, fast ej för Djurgårn. Hammarby gjorde det genom en boli i ena vinkeln, endast ett par min. före full halvtid.

Andra halvtid var den första mycket lik, dock med skillnaden att det gjordes två mål. Det ena av Djurgårn genom Lulle, som med huvudet skarvade en boll, som Wille vid frispark lade upp. Det andra var Hammarbys center pappa till. Så var det slut för den här gången. 2—1 vunno H-bypojkarna med, men det kunde med litet tur varit 3—2 till de våras fördel, om ej Lulle och den Göken Berglund sumpat var sin målchans.

Någon kritik tror jag inte vi bryr oss om denna gång.

Observer.

Traneberg. Traneberg 11 aug. i Klass I. 2—4.

B-laget fortsatte gladeligt med sin motionsfotboll och tog stryk av även Traneberg. Därmed är väl träskeden ordentligt hemma. Laget hade reserver för Einar Svensson och Fransman, varvid, som vanligt tyvärr, D-laget fick betala fiolerna. Ulrich stod åter i målet och Nisse Nilsson spelade halvback, varigenom han är utestängd från vidare deltagande i D-laget (3 spelade matcher i B).

Första halvtid var Tranebergs. De gjorde nu 3 av sina 4 mål, dock ett onödigt, sedan Ulrich tappat bollen framför fötterna på centern. På en passning från högerytter reducerade Göken med ett hårt skott i nättaket.

De sista tyrtiofem minuterna började med en intensiv pressning från B-laget, och ett dunderskott från Göken gick smärftfritt in vid ena stolpen. Kalle Schlaaf kunde ha utjämnat, men han glömde bort att skjuta. Det blev i stället Traneberg, som ökade på med ett mål. Nu återstår endast matchen mot Linnéa, och den skola de vinna, ha vi hört ute på stan.

Niwde.

C-laget

har varit det trägna, uppoffrande, ihopsvetsade arbetslaget, som gått till alla matcher med en järnhård vilja till seger. Det har legat en välgörande beslutsamhet över deras göranden och låtanden på planen, och om det någon gång fuskats i den ädla fotbollskonsten, så har det då aldrig fuskats med det ärliga i uppsåtet och avsikten. Man får aktning för allvaret, plikt känslan och ambitionen i C-laget.

Lagets seger i Klass II är trolig om också icke ännu definitiv. I alla händelser är den väntad. Samtliga matcher hittills ha givit två poäng atom två, som vardera bidragit med en poäng. Inga nederlag sålunda och en bra målkvot. Och goda tecken på angenäm fortsättning.

Spelarna äro jämna. I de första matcherna var det ett par obesättbara punkter, men sedan Einar Olsson och Lundberg kommo till blev det egentligen bara högerhalv som blev en genombrottspunkt för motståndarna. Och är det ännu. Ytterplatserna bedrivs med energi och ofta framgång av Sandström och Oskar Pettersson, och i centern huserar vår gamle hejare Kalle Johansson med seghet, framåtanda och målresultat. Einar Olsson och Lundberg förmedla yttrarnas mellanhanden med centern med omsorg och eftertanke och uträtta ofta själva trevliga saker. Landgren och Axel Pettersson äro ett par rivande och pålitliga halvbackar, utslitliga och outtröttliga. Deras förmåga att tackla och bryta är större än deras skicklighet i forwardsmatandets mycket stora konst, vari de dock icke äro alldeles borta. Högerhalvbacksplatsen är vakant och har under de gångna matcherna med växlande framgång bekläts av E. Eriksson. Backarna Ivar och Tedde Karlsson ha varit lika samvetsgranna och pålitliga spelare, som de andra, och inte ofta berett målvakten, vem han nu varit, några kvistigare situationer att klara upp.

Hesselby. Traneberg den 19 juni.

Klass II. 1—1.

Det var första gången jag såg det mångomtalade C-laget i verklig aktion, och jag må säga, även med risk att stöta en och annan för pannan, att laget inte imponerade.

Elvan har många bra besatta platser; särskilt äro de tre bakersta acceptabla, varjämte Pettersson och stundtals Landgren i halvbackskedjan gott försvara sina platser. Därjämte förmår Lundberg av männen i kedjan understundom framkalla ett gillande, medan t. e. Sandström där inte tar vara på alla möjligheter.

Hesselby voro inga motståndare att förakta, men heller inte svårare att tas med än att deras målvakt borde fått plats med ett par tre bollar till i målet. Kalle Söderling var emellertid vår forwardskedjas stora avbräck, och skotten, som gingo fram, voro små enkla försök.

Jag vill inte referera matchens gång. Men av de iakttagelser, jag därunder gjorde, framhålla följande:

Sandström skall centra även innan han kommer till mållinjen, Kalle Johansson skall spela bollen på yttrarna, Vicke skall inte vara så rädd, Lundberg skjuta litet oftare och Oskar Pettersson arbeta litet mera. Vidare skall Landgren inte hålla

OM DU VILL TRÄFFA IDROTTS-
KAMRATER SÅ GÅ ALLTID TILL

FEITH'S

Strandvägen 1, Drottninggat. 40
Hornsgatan 1 .: Sveavägen 21

bollen så länge, *Acke Pettersson* mata ut efter marken och *Empa* icke knuffas och spela med armbågarna. De tre övriga skola fortsätta att spela som hittills.

Ala.

Huvudsta. Traneberg den 3 juli i Klass II. 4—0.

Våra pojkar gjorde så gott som emedelbart mål, inspelat av *Kalle-Johan* efter passning från *Gävle-Pelle*. Men se'n var det slut på målandet denna halvtid, fastän tillfällen inte saknades. *Lill-Einar* gästspelade och ställde till en hel del oreda i motspelarnes försvar, och vid ett tillfälle sköt han på passning från vänster ett utmärkt skott, vilket tyvärr gick en hårsman över.

Andre halvtid började som den första. *Kalle-Johan* gjorde åter mål efter ett par minuters spel. Strax efteråt ändrade *Landgren* på en hörna ställningen till 3—0. *Finar* avslutade därefter, sedan han dribblat av ett par spelare, målandet med en fjärde syl.

Huvudsta var inte något dåligt lag, snarare tvärtom. De spelade med fart och stundtals vackert, men sköto i motsats till de flesta andra lag på för långt håll, och man hörde rop på att skjuta då de voro på sin egen planhalva, vilket naturligtvis inte gav något resultat på *Per Uhl*.

Niwde.

Lidingön. Traneberg den 17 juli i Klass II. 5—4.

En rolig tillställning. Det är alltid roligt att se en match, där målen trilla in så där huller om buller, kors och tvärs. Fast nog hade det varit bättre om pojkarna vunnit med 1—0 eller åtminstone 2—1, eftersom det nu stod skrivet i Ödet att ett udda mål skulle fölla utslaget. Målkvoten blir så krånglig som det nu gick.

Lidingö I. F. var en sympatisk uppenbarelse med vår gamle juniorvän *Sjodin* som rivande centralfigur nere på planen. På läktaren hade vi väntat få se f. d. djurgårdsklubbmästaren *Hagberg* spela rollen av det i sägnen omtalade djuret mellan två hötappar, men det nöjet torkade in, enär *Hagis* vid denna tid hade låtit transportera sin person ett bra stycke längre uppåt Mälaren för att bland myggor, kossor och natur söka reparera sitt efter de två närmast föregående Stadionkvällarna (*Hammarby*—*Aikå* 2—0 och *Djurgården*—*Linnéa* 4—0) åtskilligt misshandlade stämband.

En annan bastard* mellan *Lidingöbo* och *Djurgårdare*, som vi fruktat det värsta ifrån, var *Ala*, men han höll sig på »rätt sida» hela tiden. Åran härför kan till allra största delen tillskrivas *Djurgårdsredaktörens* bakomsittande fästmo, vilken som varje sann kristen har känsla endast för *D. I. F.* och följaktligen med skospeten i nacken på sin käre tillkommande undertryckte varje litet försök från denne att låta sympatifikvationerna framträda.

De nio målen, som samtliga voro mer eller mindre tuppartade, föll i följande ordning:

1. *Bergvall* bedrog sig på »det psykologiska ögonblicket», då han ute vid

strafflinjen mötte den rushande h.-i. *Lidingön* 1—0.

2. *Lill-Einar* sköt en knapp minut senare ett hårt skott från vänster, som målvakten tappade över axeln. 1—1.

3. Gästernas v.-y. passade och c.-fw. skarvade i riktning mot högra stolpen, dit *Bergvall* lugnt var på väg, då kulan »slog smörgås» i en vattenpuss framför målet och gjorde helt om mot insidan av vänstra stolpen. *Lidingön* 2—1. Halvtid.

4. *Sandström* kvitterade med ett löst snedskott i närmaste hörn. Målvakten blev snällt undan i tanke att bollen skulle gå död. 2—2. Muntert på läktaren.

5. *Sandström* igen. Snedskott igen. I borte hörnet. Över huvudet på vänsterbacken. Målvakten passiv. *Djurgården* 3—2. Ännu muntrare på läktaren. Ovationer och »Skjut oftare»-rop på *Sandström*.

6. Trängsel framför *Djurgårdsmålet*. C.-fw. kvitterade 3—3.

7. Hörna vid samma mål. V.-hb en hård boll i ribbens underkant. *Lidingön* 4—3.

8. Massor av kroppar och ben vid *Lidingömålet*, ur vilken röra *Lundberg* gjorde ställningen till 4—4.

9. Straffspark för hands, som *Landgren* allvarligt och hårt förvandlade till ledning och vinst för *Djurgården*. 5—4.

Djurgårdens två sista »målare» voro lagets arbetsammaste och bästa spelare. *Lidingöns* målvakt hette *Axel Lindgren*. Sicken rackare! *Mr X.*

Råsunda I. S. Traneberg den 17 aug. i Klass II. 3—3.

Det har varit omöjligt både för mig och min trevlige medhjälpare med seriematcherna, signaturen *Niwde*, att få några som helst upplysningar om denna säkerligen intressanta match mot ett av seriens allra bästa lag. Det är sålunda bara att konstatera en poäng. Berättats har emellertid, att *Sandström*, *Oskar Pettersson* och *Landgren* fattades, vilket förklarar en hel del. Men *Kurre Pagel* lär ha spelat högerinner och gjort alla tre målen !!! Och *Öhrström* i målet. *Ala.*

Stockholms I. S. Traneberg den 31 aug. i Klass II. 1—0.

Djurgården ställde upp med fyra reserver, vilka samtliga skiljde sig från sin uppgift med heder. De tre juniorspelarna *Janzon*, *Hagberg* och *Gotte Pettersson*, måste dock lägga bort allt onödigt tricksande och spela bollen, innan medspelarna hinna bli markerade. Tack vare denna ovana försuttos en hel del målchanser.

Spelet blev aldrig vackert på grund av den hala planen, och delvis tack vare halkan stod spelet i halvtid 0—0. Sålunda föll *Lundberg*, då han på en passning från högerytter hade att skjuta i så gott som öppet mål.

I andra halvtid blev spelet något bättre, men målet lät dock vänta på sig. Hade matchen slutat oavgjord, hade C-lagets chanser att bli vinnare i serien därigenom blivit ytterst små. Men *Kalle Johansson* hade annat bestämt. Tio minuter före full tid kom avgörandet; *Kalle* satte bollen utom räckhåll för målman. *Lundberg* kunde strax efteråt ha upprepat *Kalles* bravad, men bollen smet in bakvägen.

Segern i klass II börjar bli säkrare och säkrare. Men laget får allt samla ihop alla sina spelare om de båda återstående matcherna också skola vinnas.

Niwde.

D-laget

har i splendid isolation haft sina affärer med motståndarna därute på *Traneberg* på söndagsmorgnarna. Sällan har någon annan än spelarna bekvämat sig ditut, och för visso ha många därigenom gått miste om spännande och trevliga saker.

I allmänhet har laget rätt sig och torde, mänskligt att döma, bli segrare eller andra i sin Klass IV. Möjligheterna till att förlora finns ju alltid så länge det gives ospelade matcher, men med kännedom om lagets ganska framstående sammanhållning och alls icke föraktliga spelstyrka vågar man lägga sina förhoppningar i de godas vågskål.

Jag har inte sett alla spelarna i funktion och kan inte erinra mig alla heller. Om jag sålunda i denna sammanfattning överhoppa några, är det inte därför att deras förbigående i tyshet skulle bero på mindret spelskicklighet eller dylikt utan kommande sig av min fullkomliga okunghet om resp. spelare.

Alltså bara en del namn ur högen. Det bakre försvaret har varit lagets styrka. *Varken Wicander*, *Rosberg* eller *Andersson* ha någonsin kapitulat inför odrägliga förhållanden eller obehagliga situationer. Vad som framför allt karaktäriserar de tre är kraft och oräddhet, som tillsammans med långt framdriven skicklighet har hjälpt trion över många stora svårigheter.

Bland halvbackarna har jag igenkännt: *Björklund*, som smidigt och ganska effektivt fyllt *Berglunds* plats efter att med stor framgång ha spelat centerforward; *Hjärne* vars hårda, snabba långbollar ofta varit effektiva ur brytningssynpunkt, men inte alltid så lyckliga som matningar och passningar till egna forwards; *Lundberg j:or*, som trots besittning av en besvärande litenhet växt inför de stora arbetsbördorna och presterat många bra halvbackssaker.

Forwardskedjan har växlat utseende, *Kvar* står *Sundberg*, som med liv och själ lett laget både på planen och *Söderbergs*; i spel har han alltid tillhört de bättre i laget, ett erkännande så gott som något. Ute på vänsterkanten har jag oftast sett *Olle Nordström*, vars snabbhet och offensivlust varit de flesta orsakerna till målen, som gjorts. Bland övriga har *Ulrich*, med sina kanonskott väckt berättigt uppsende. Varefter jag inte kan erinra mig resten. Varför jag låter referaten tala.

Ala.

Norrmalm B. Traneberg den 15 juni i Klass IV. 5—0.

D-laget ställde upp med reserver för *Berglund*, *Wallenström* o. *Rockström*, men ersättarna skötte sig utmärkt, och högerhalv *Hjärne* är säker om en plats i laget. *Norrmalm* mötte med en hel del A-lagspelare, för att som det sades, kunna tvåla till våra pojkar ordentligt, men dessa senare spelade utmärkt och med föresats att vinna, och det lyckades över förväntan.

Norrmalm låg inte direkt under på plan, men deras forwards voro för långsamma

* Protesterar: är född uteslutande av djurgårdsföräldrar. *Ala.*

framför mål för att vårt försvar skulle ha något nämnvärt besvär med dem, och skotten, som inte gingo åt hörnflaggorna, tog Wicander säkert. Deras målman var alldeles för svag i armarna för att kunna taga ett par skott, som Ulrich skickade in, och hade han inte varit fullt så kort i rocken, kanske han tagit en nick från samme man. Kalle Björklund gjorde två mål, ett med benäget bistånd av en back, det sista ensam.

Niwde.

**Råsunda B. Traneberg den 6 juli
i Klass IV. 0—0.**

Det var ett ganska hoplappat lag, som mötte upp, beroende på att några av spelarna hade semester, och av reserverna, som voro kallade, infann sig endast en, Sålunda kom ingen målvakt fastän två stycken hade kallats, men som höger halv Hjärne har en hel del målvaktsegenskaper, avlöpte det hela lyckligt.

Schörling spelade v.-y. och junioren Hellner hade insatts på den högra. Både det äldsta och yngsta Djurgården var sålunda representerat. Göken »flög» omkring och var sjuk.

Vad spelet beträffar blev det långt ifrån vackert. Råsunda bestod av stora, kraftiga spelare, som inte alls var blyga av sig, utan friskade på rätt duktigt, utom då det gällde att skjuta. Skotten, som kommo, voro rätt många, men av ganska ofarlig natur, så när som på ett par, vilka »Krölle» klarade med verklig bravur.

Niwde.

**Bollklubben B. Traneberg den 21 juli
i Klass IV. 1—1.**

Återigen en oavgjord match. Av fyra spelade matcher, ha tre slutat oavgjorda. Det är långt ifrån samma stil på laget som i fjol, men det kan det ju knappast bli tal om, när den ena efter den andra plockas bort. Bussler spelade med, men kommer troligtvis att fortsätta i B-laget, där han absolut har en plats vikt. Han var förvånansvärt bra, för att ha varit borta från bollen i fyra år. Kalle Björklund måste, tack vare Berglunds gästspel i B-laget, gå centerhalv, och kedjan miste därigenom den smula spel den förut haft.

Första halvtid var spelet någorlunda jämnt fördelat. Bollklubben gjorde första målet, sedan Rosberg petat bollen förbi den utrusande Wicander. Djurgården kvitterade genom Sundberg, sedan målvakten tappat bollen. En tydlig hands inom Bollklubbens straffområde såg domaren tyvärr inte.

Andra halvtid var helt Djurgårdens. Bollklubben sköt inte ett skott, utan fingo

ligga på försvar för att hålla våra pojkar från sig, men kedjan kunde inte göra't, fastän otaliga tillfällen funnos. Två glödheta bollar från Ulrich tippade målvakten med knapp nöd över. Beskjutningen fortsatte tills Peta Almqvist blåste för full tid.

Niwde.

**N. K. Traneberg den 27 juli i Klass IV.
Ej mött.**

Det var synd att det inte blev någon match, ty D-laget var starkt. Dock inte starkare än att det tog stryk av en A+B+C+jun.+jun. B+f. d. bollspelare kombination.

Lagets placering, efter dessa två oförskyllda poäng, bäst i serien.

**Westermalm D. Traneberg den 24 aug.
i Klass IV. 5—1.**

Västermalm inledde spelet med en del rätt så farliga anfall, vilka dock i regel strandade på D-lagets stabila försvar. Första målet blev dock deras efter ett skott från höger, vilket dalade över målman in i bortre hörnet.

Efter detta mål ryckte emellertid D-pojkarna upp sig och en straffspark för hands på en västermalmare placerade Kalle Björklund smärtfritt bakom målvakten.

Upplivade av framgången gingo de våra på med friskt mod och resultatet lät ej vänta på sig. På en passning från vänster sköt Johansson andra bollen vackert i mål. Västermalm tog återigen till offensiven, men tack vare forwards offside avlöpte det hela lyckligt. Det blev i stället D-laget förunnat att öka på med ännu ett mål i det Wissnell sköt den tredje bollen hårt i nättaket.

Andra halvtid blev i stort sett Djurgårdens. Pojkarna kommo underfund med varandra och spelet blev vackrare. Centern, vilken höll sig gott framme, satte in två bollar till och visade sig för övrigt vara en god spelare, som laget inte bör släppa.

Wicander, Ulrich och Sundberg saknades av olika, men godkända, anledningar.

Niwde.

Junior-laget

klarade fortsättningen i slutomgången, genom den sista allvarligt och målmedvetet spelade matchen. Hur laget kommer att stå sig där är svårt att profetera om, men inte spår man laget idel motgångar, trots den första matchens, mot Westermalm, frappanta nederlag. Detta var ju ej väntat; men fortsättningen kommer säkert att bjuda på åtskilliga glädjekällor också.

Laget är naturligtvis det bästa sedan vår juniormästerskapselva för ett par år sedan. Och snart i stånd att prestera dess prestationer, som framstodo i en något överdriven dager i den dåtida skrala konkurrensen. Framför allt är 1919 års lag jämnt, om ock försvaret och halvbacks-kedjan är starkare och säkrare än forwards-femman.

Broman, Lundin, Hagberg, Jansson, Gustafsson och Stålbom ha varit samvetsgranna, duktiga pojkar; hos Broman har man sparat målvaktsegenskaper utöver det vanliga måttet; Lundins och Stålboms prestationer som backar ha varit förtro-

endeingivande; Hagbergs och Janssons dribblingar som ytterhalvbacks ha varit vågade och ofta överdrivna, dock sällan förfuskade, men borde omedelbart utbytas mot snabba avlevereringar och matningar; Gustafsson i centern har varit lugn och trygg och lagets allt, därvid visande goda kaptensegenskaper.

Forwardskedjan har tyvärr varierat en hel del. Pålitliga ha varit den väl bollbehandlande och säkert skjutande Danielsson och den rushande, mycket farliga Ekblom. Ojämn och lynnig, men aldrig egentligen dålig, har Gotte Pettersson löpt på högeryttern; får lägga bort olaten att behöva krusas för att spela. Det sägs, att Alf Karlsson spelar center i slutomgången. Det skulle höja kedjans effektivitet med 50 proc. Dessutom har jag sett Hellner som v.-y., snabb, kanske litet vek, men den enda som fyllt platsen någorlunda.

Och så får jag önska laget framgång i slutomgången; men därtill fordras arbete, energi och spel, och att alle man gör sitt bästa.

Ala.

**Olympia. Traneberg den 17 juni i Klass
Jun. 1—1.**

Lagets uppställning: Broman; Danielsson, Lundin; Hagberg, Gustafsson, Jansson; Pettersson, Ekblom, Karlsson, Öjermark, Hellner.

Redan efter några minuter skallade Alf Karlsson bollen i Olympias bur. Nu skulle nedsablingen av Olympiagrabbarna börja, tänkte de våra, men därav blev intet. Olympia satte upp en hård fart, och det var mest tack vare Lundins goda backspel, som djurgårdsmålet slapp någon påhållning. Gotte fick in några fina centringar, men dessa sumpades samtliga av innermännen.

Andra halvtid låg Olympia märkbart över, men vårt försvar lyckades dock hålla dem stängna, tills Danielsson tröttnade på att gå back och utan vidare gick upp i kedjan, varvid han lämnade Olympias vänsterving fri, och när dess v.-i. sedan fick bollen, var det ej svårt för denne att nåta. Uppmuntrade av framgången forcerade Olympia ytterligare, och »Siddan» i målet fick det ena farliga skottet efter det andra, vilka han dock klarade med glans. Man drog en lättnadens suck när domarens pipa gick för full tid.

Broman och Lundin voro de enda, som denna match spelade bra, de övriga verkade mer eller mindre bakom. Det behövs tydligen mycket mera träning. Men inte att hålla på och sparka mot ett mål varje kväll, utan träna i stället i löpning, kortare och längre sträckor m. m. — Många flera av föreningens medlemmar borde gå ut och se på juniorerna.

E. G.

Uppskjut
inte att slå ett slag å
Reginas
Bowlingbanor
Drottninggatan 44-46.

Gedigna
Guld- och Silverarbeten
Juvelerare
O. B. Sjögren
Drottninggat. 80, (hörnet av Kungsgat.)

Tor. Traneberg den 1 juli i Klass Jun. 2—0.

Det var nog ej många som trodde att juniorerna skulle klara sig denna gång efter det svaga spelet mot Olympia, men nu kommo de med en glädjande överraskning och spelade sitt hittills bästa spel för året. Alla spelade bra. Stålbom, den nye högerbacken, var en god förstärkning, liksom centern Ekblom. Hellner bör lära sig att centra med vänster och i farten; nu måste han vända sig varje gång han skulle slå in bollen. Innertrion gick bra ihop. Gotte var fin som halvback liksom Jansson, som dock gick väl länge med bollen. Lundin spelade som vanligt utmärkt. Broman är seriens bästa målvakt.

Spelet: Tor höll genast på att taga ledningen, men i sista stund klarade Broman. Sedan lågo de våra över hela halvtiden och efter en stund kom också det första målet. Hellner centrade, Birre passade bollen till Hagberg, som satte in den. Andra halvtid var det flera gånger turen, som klarade Tors mål. Birre hade ett vackert skott i stolpen, och Isgren sköt ett hårt skott från sned vinkel, men målvakten tog det. Efter ett anfall av Tor, gjorde Ekblom matchens bästa prestation. Han fick bollen på mittlinjen, snodde förbi backarna och satte från 15 m. in ett kanonskott i högra hörnet. Under de sista minuterna kom Tor upp i några farliga anfall, men de klarades dock och resultatet blev alltså 2—0 till vår fördel.

Lagets uppställning: Broman; Stålbom, Lundin; Pettersson, Gustafsson, Jansson; Isgren, Hagberg, Ekblom, Danielsson, Hellner. E. G.

Liljeholmen. Traneberg den 8 juli i Klass Jun. 2—0.

Det blev inget halvtjog mål, som en del gått och väntat på efter söderpojkarnas tidigare stora nederlag. Utan bara två mycket långt inne sittande. Och inte blev det heller det spel, som vi, publiken, väntat efter Tormatchens många ljusa minuter. Anledningen var emellertid ganska snart möjlig att upptäcka: grabbarna äro övertränade, de flesta åtminstone, och borde ägna litet mindre uppmärksamhet åt den kära läderbiten och litet större åt löpning och uthållighetsträning.

Vilket numera är minst lika viktigt som att spela. Och vilket Gustafsson bör lägga på minnet till höstomgången, då det verkligen gäller.

Bäst i laget var denna gång backen Lundin, som alltmer börjar infria våra förhoppningar. Ytterhalvbackarna orkade inte hålla farten matchen igenom, trots att de hette Jansson och Hagberg. Anledning: bad före matchen. I allra högsta grad oförståndigt och förkastligt. Danielson och kamraten till höger i kedjan jämna och initiativkraftiga, men för självständiga.

Målen gjordes båda i andra halvtid, det första av Liljeholmen själv vid hörna, det andra flott av Danielson. Måltillfällena i första halvtid legio, överlägsenhet i andra konstant. Ala.

Stefaniterna. Traneberg den 15 juli i Klass Jun. 0—1.

Vi hade otur, menade pojkarna efter matchen. Ja, delvis, men det fanns ock-

så en del herrar, som slöade mer än lovligt, och så tro visst yttrarna, att de äro ena fruktansvärda dribblare, eftersom de, så snart de fingo bollen, skulle försöka dribbla, fastän tillfälle till passning fanns. Nu misslyckades de alltid med sina dribblingar, och innerforwards gävo så småningom katten i allt, vad yttrar heter, och rörde ihop sig i centern i stället.

Halvbackarna voro inte så bra som vanligt. Bullan hade svårt att vända med sina uppnosiga kryssare. Backarna goda, med långa, rena sparkar, och vänsterbackens brytningar med huvudet voro all right. Målman bra som vanligt, men kunde ha klarat nollan och hade sedan Birre satt straffsparken in i stället för i ribban, hade de två poängen blivit skrivna på rätt ställe. Niwde.

Älvsjö. Traneberg den 22 juli i Klass Jun. 2—1.

Juniorerna voro tvungna att vinna denna match för att kvalificera sig till slutomgången. Det såg emellertid mörkt ut, när laget ej kunde få ordinarie sammansättning. Lagets uppställning blev: Broman; Stålbom, Danielsson; Hagberg, Gustafsson, Jansson; Pettersson, Öjermark, Ekblom, Linde, Hellner.

Efter några minuter fick Djurgården en straffspark, som Birre satte in. Älvsjös mål var sedan flera gånger hotat, och det ena skottet följde på det andra, men den länge målvakten var alltid i vägen. Till slut satte dock lille Linde från B-juniorerna bollen i nättaket på en av Gotte vackert upplagd hörnspark. Denna halvtid var nästan helt Djurgårdens, och om forwards kunnat skjuta, hade de våra haft flera mål.

Andra halvtid blev mera jämn. Älvsjöpojkarna började bli närgångna, och de fingo också till slut ett mål. Nu gällde det att ej låta dem kvittera och pojkarna arbetade förtvivlat. Älvsjös alla försök att utjämna misslyckades också, och när pipan gick för full tid hade Djurgårdens juniorlag kvalificerat sig till slutomgången, där vi hoppas att laget skall sköta sig bra.

Hagberg och Birre Danielsson skola denna gång ha hedersomnämmande. E. G.

Oldboys-laget

har spelat två matcher, den ena med knappt nederlag, den andra förbjuden att omnämnas.

Förlusten — den första i Djurgårdens Idrottsförenings oldboysfotbollshistoria — skedde söndagen den 31 augusti, för vilken vi rita ett svart kors i almanackan. Segerrika motståndare voro Uppsalagubbarna. Målresultat: matchens enda hamnade i djurgårdsmålet. Rättvisligen måste meddelas, att vårt lag saknade flera av de bärande namnen — Friberg, Ohman, Larsson, V. Jansson — och måste kompletteras av annat skrot och korn.

K. ANDERSON HOVJUVELERARE

OPERAHUSET — 1 JAKOBSTORG 1

Från den minnesrika matchen har tyvärr intet referat kunnat frambringas — Skoglunds penna raspar för ögonblicket bara på Pumpseparators blanketter — men kommer i nästa nummer, hoppas jag, sent visserligen, men dock.

Revanchtanken dök naturligtvis omedelbart upp; och dublett-matchen har väl vid detta laget redan gått i Uppsala. Varom i alla händelser i nästa nummer berättas.

För övrigt ha oldboys tränat betydligt och torde, trots negativa resultat, vara i god form.

På gjensyn, alltså.

Ala.

Kombinerade lag.

Idén med kombinerade lag är god. Den för de olika lagens spelare — som annars gunås inte göra något närmande — tillsammans, lär dem känna varandra, både som spelare och kamrater. Förvisso ha våra Norrlandsresor därvidlag gjort kolossalt mycket och spelarnas minnen ha varit legio och glada.

Om årets Ö-vikstripp berättas spirituellt på ett annat ställe av Mr X. Här nedan följer en annan liten historia, om hur juniorerna och några äldre präntade in djurgårdsnamnet i stockholmska landsorten. Ala.

Norrviken. Norrviken den 6 juli, vän- skapsmatch. 2—2.

Den 6 juli var ett lag från vår förening utbudet till Norrviken att spela mot Idrottsallskapet därstädes. Laget hade följande utseende: Einar Svensson (B); Sundberg (B), Lundin (jun.); Hagberg (jun.), Burman (B), Gustafsson (jun.); Pettersson (jun.), Lulle Johansson (B), Öjermark (A), Ekblom (jun.) och Jansson (jun.).

När vi vid tolvtiden kommo dit ut, blevo vi mottagna med kaffe och dopp. Idrottsplatsen var flaggpydd, och, när lagen kl. 1,30 e. m. stälde upp, hade ett par hundra personer, friskt hejande på N. I. S. infunnit sig.

Våra motståndare voro stora, kraftiga spelare i 25-årsåldern och spelade mycket hårt samt med en fast och energi, som amerikanerna skulle ha avundats dem. De satte omedelbart i gång med några anfall, vilka dock klarades.

Men efter en stund kom vår kedja i gång. Några hörnor gävo intet resultat, men på ett anfall av vänstersidan sköt Ekblom; målvakten tog skottet, men tapade bollen, och Lulle var framme och petade in den. Spelet var därpå jämt fördelat, N. I. S. arbetade förtvivlat för att kvittera och gjorde slutligen under publikens jubel det utjämmande målet genom deras bäste man, centern.

Andra halvtid voro vi de överlägsna, och våra motståndare kommo endast upp i enstaka anfall. Vid ett av dessa lyckades de emellertid ta ledningen genom h. y., som på en passning lade bollen in till ena stolpen.

Det återstod nu endast en kvart, och vi tänkte, vi skulle få resa hem med stryk; men i matchens elvte timme kvitterade Abbe genom ett briljant 20-metersskott.

Sedan matchen var slut, började förenings vårfest med tombola, skjutbana, cabaret, till vilken vi blevo inbjudna, dans m. m. När vi vid 10-tiden åter voro i Stockholm, voro säkert alla nöjda med sin dag. E. G.

ALLMÄN IDROTT.

Föreningsstävlingarna

för sommaren äro i och med nedanstående slutförda. Som förut anmärkts ha resultatet i ingen grad varit lysande, och tävlingarna ha ju mera varit ägnade att hålla intresset vid liv än att skapa några stjärnor.

I elvte timmen uppnåddes emellertid ett resultat, som är åtminstone fräppant. Berndt Nylund, c:a 18 år, lyckades få tiden 11,6 på en av serietävlingarna på 100 m.!

För övrigt har intresset ökat och deltagareantalet också, och det troliga är väl, att vi på klubbmästerskapen få se ändå flera, Lindblad, Öjermark o. a., som av olika anledningar hittills uteblivit.

Intressant skall även bli att få se en del av brottarnas prestationer. En och annan har under träning för en ev. tävling i femkamp visat otvetydiga anlag i t. ex. iskus och kula och lyckligt vore, om vi kunde få även dem med vid våra mästerskapstävlingar.

Vid föreningsmästerskapen i år kommer troligtvis att till mästarna för första gången utdelas den tillämnade mästerskapsplaketten. Eventuellt komma ytterligare ett par vandringspris att samtidigt uppsättas.

De efter i föregående nummer meddelade föreningsstävlingarna hava varit följande:

Den 17 juni gingo tre tävlingar, på Östermalms idrottsplats.

100-metersloppet, ingående i serietävlingen, gav resultatet:

1. B. Nylund, 11,6.
2. S. Brodin, 12.
3. B. Westermark.
4. C. A. Lundquist.

På 200 meter blevo tiderna sämre. Nylund dominerade även här, men denna gång även han med svag tid.

1. B. Nylund, 25,1.
2. S. Jonsson.
3. B. Westermark.
4. S. Brodin.

Å 5,000 meter saknades Wåhlin, Widgren, Berglund, Eriksson m. fl., men trots detta fullföljde 5 st. loppet, vilket är aktningvärt. Resultat:

1. N. Nilsson.
2. K. Lindroth.
3. H. Wisell.
4. H. Essing.
5. S. Jonsson.

Vid tävlingarna den 1 juli, fortfarande å Östermalms, befäste Nylund sin serie-seger å 100 m. ytterligare genom att vinna även denna gång, till och med över en så pass beprövad sprinter som G. Johansson, som var hela en meter efter i mål. Resultaten denna gång blevo:

1. B. Nylund.
2. G. Johansson.
3. S. Brodin.
4. B. Westermark.

Nyordna föreningsmästare.

Löpning 100 m.: A. Öjermark 11,8 sek.

» 200 » A. Öjermark 24,7 »

» 800 » N. Nilsson 2,09,7 min.

» 1,500 » N. Nilsson 4,30 »

» 5,000 » N. Nilsson 17,00 »

» 10,000 » R. Wåhlin 35,26,2 »

Höjdhop: S. Lindblad 1,64 m.

Längdhopp: S. Lindblad 5,98 »

Trestegshopp: S. Lindblad .. 12,51 »

Stavhopp: A. H. Nilsson 3,00 »

Kulstötning: A. H. Nilsson .. 20,15 m.

Diskuskastning: A. H. Nilsson 57,43 »

Spjutkastning: A. H. Nilsson 68,05 »

Samtidigt tävlades i 10,000 meter, där de flesta, deltagarantal sex, löpte för idrottsmärket. Eriksson vann på usel tid:

1. E. Eriksson.
2. S. Jonsson.
3. N. Nilsson.
4. K. Lindroth.
5. H. Wisell.
6. C. Lundqvist.

Och så följde sista tävlingen den 8 juli, 1,500 metersloppet. Nylund, som oförståndigt nog deltog även här, trots att hans plats är å de kortare sträckorna, blev slagen av Nisse Nilsson. Tiden knappast anmärkningsvärd. Resultat:

1. N. Nilsson.
2. B. Nylund.
3. E. Eriksson.
4. S. Jonsson.
5. H. Wisell.

Inför tävlingarnas förhållandevis goda avslutning hoppas jag på lika god fortsättning för sektionssstyrelsen i dess allt annat än tacksamma arbete.

Ala.

Lazarolpokalens

marathonlöpning vanns söndagen den 6 juli helt oväntat av Wåhlin. De initierade påstodo sedermera, att det inte var så värst oväntat, då Wåhlin denna vår och försommar tränat synnerligen samvetsgrant. För oss andra blev det emellertid en glad överraskning, och vi gratulera honom hjärtligt. Om segern och segraren skrev på sin tid Idrottsbladet sålunda:

»Marathonlöpningen blev Wåhlins på utmärkt tid efter en förvånansvärt god och beräknande löpning. Egentligen har man länge varit frestad skriva den jovialiske och gemytliga djurgårdsgrosshandlans dödsruna som marathonlöpare, och man har alltid fattat hans deltagande som utslag av en gammal inrotad vana. F. n. tycks han emellertid mitt i alla ransonerings- och affärsbestyr ha tid över till träning, och Gud vet om han inte nådde sin bästa tid i går. Vi få alltså för framtiden räkna med djurgårdaren bland djurgårdare som en av koryféerna i vår lilla exklusiva marathontrupp, luffande fram på den gamla vanliga Rotebrovägen, spridande ett visst gemytligt skimmer över tävlingen. Wåhlin har alltid varit en av de populäraste bland våra idrottsmän, och efter sin sista bragd stiger han väl än mer på popularitetens en smula nyckfulla steg».

Ledningen hölls större delen av loppet av segraren själv. På utvägen var farten svag, enligt uppgift 1.23 till vändpunkten, men icke förty låg fältet spritt vid marathonstenen. Wåhlin ledde med Grüner och Alm 100 m. efter och därefter följde Sundbybergs-Andersson och Vestberg vardera på 50 meters extra avstånd.

Vid Tureberg på hemvägen hade Alm knappat in på försprånget till det halva, medan Grüner fortfarande höll sig på samma avstånd som förut. Vestberg hade nu gått upp och låg 15 meter efter Fredrikshovaren.

Wåhlin satte emellertid mera fart på stickorna och gnodde över backarna vid Järva så det gnistrade i stenskramlen vid vägkanten, och hade vid Stocksund rivit till sig 6 minuters försprång före Alm och Vestis, men var inte nöjd härmed, utan spurtade hela vägen hem med påföljd att avståndet fördubblades.

Till målet inkom den av publiken välvilligt avhurrade segraren i allra bästa form, med ett soigt leende över hela ansiktet. Tröttheten var verkligen obefintlig, och den enda längtan han kände var — att få dansa fox-trot.

»Tiden blev så fin, för att jag cyklade en mil!» sade Wåhlin.

Att det inte var en tillfällighet att Wåhlin vann, att det inte var omständigheterna och ev. dålig konkurrens, som gav Wåhlin segern utan en verklig tillfinnandes god form visade han genom å

Trustens marathonlöpning

den 20 juli ånyo presterade en flott löpning, varvid väl endast oturen blev utslagsgivande. Wåhlin blev nämligen andra man, efter

Till

SÖDERBERGS KONDITORI

HAMNG. 36, BIRGERJARLSG. 3

skall man gå o. frukostera,
luncha o. supera.
Där är trefligt, gott o. billigt

Kinn, och detta trots, att han en stor del av sträckan måste löpa utan skor, som, innan han måste slänga dem, oerhört irriterade och delvis fördärvade hans fötter. Detta oaktat var hans kondition och humör vid framkomsten till Stadion ograve-rat. Heders, ännu en gång, Wählin!

Ala.

Vid distriktsmästerskaps-tävlingarna

i allmän idrott den 2 och 3 aug. tog vår medlem Ake Forsberg — som vanligt — hem mästerskapet i stavhopp, med det synnerligen goda resultatet 350 cm.

Det är intet tvivel om att vännen Ake skulle kunna betydligt höja den siffran, om han tränade mera intensivt. Förutsättningar finnas alldeles tydligt, och den lätthet och elegans, med vilken de tre och en halv meterna passerades, inge stora förhoppningar att, som Glokar Well anmärkte i Stockholms-Tidningen, Stockholm äntligen fått en representant i den svåra grenen, vilken är att räkna med.

Idrottsbladet ansåg även att Forsberg vid normala förhållanden — han var vid tävlingstillfället nyligen opererad — betydligt skulle kunna bättra på sin prestation, och manade på hans träning, som måste inriktas på dansk- och norrman-s invasion i höst.

Vi hoppas av hjärtat, att ännu en gång — i höstas var det Einar Nilsson — få en djurgårdare i toppen i en av triangel-matchens tävlingsgrenar.

Ala.

Föreningsmästerskapen

togo sin början söndagen den 24 augusti, då på Traneberg gingo tävlingarna i kulstötning, höjd- och längdhopp.

Deltagareantalet var, som vi hoppats och på sistone väntat, alldeles anmärkningsvärt stort och resultaten inte enbart nedslående. Snarare tvärtom kanske, då man här och där bland de främsta namnen märkte en och annan junior, som visade de s. k. otvetydiga anlagen.

Barnorna voro dåliga och ansatsen omöjlig. Kraven på att nu äntligen på Traneberg börja göra något för allmänna idrottens män måste framhållas på det bestämdaste; allmänna idrotten är inom föreningen nu återigen på uppmarsch, och, fattas nu inte tillfället i flykten, är det fara värt att intresset åter slappnar. Alltså: fram med lösningen av problemet om löpare- och hoppbanorna på Tranebergs Idrottspark.

För att nu återgå till mästerskapstävlingarna, så är att tillägga, att de gingo bra undan, att de tävlandes humör var trevligt och att flera resultat voro överraskande.

Kulstötning (13 delt.)

Föreningsmästare: A. H. Nilsson. 20.15 m. (10.71+9.44)

2. K. Gustafsson. 19.79 m. (10.49+9.30)

3. S. Lindblad. 18.50 m. (9.81+8.69).

I tävlingen deltog dessutom bl. a. Calle Jahnzon, vilken liksom föregående års mästare, Melcher Johansson, fick se sig utslagen före finalen. Finnen Kertula, en bland vår allra bästa brottare, och David Lindén, vår bästa tungviktsboxare, hörde också till de utslagna. Om den kraftiga

finnen tränat litet grand under sommaren, hade han säkert gjort sig bättre gällande. De två första männens resultat är bättre än föregående års (18.99). A. H. är vår bekante skidhoppare, vars deltagande var glädjande, och andre man är ingen mindre än vår gamle hederliga Köping.

Höjdhop (10 delt.)

Föreningsmästare: S. Lindblad. 164 cm.

2. Fr. Skoglund. 154 cm.

3. B. Nylund. 154 cm.

Lindblad, som tränat obetydligt, vilket är synd, då han har de allra största fysiska förutsättningar för att bli en synnerligen god idrottsman, nådde upp till sitt förärsresultat, men kunde inte överträffa det. De båda andra juniorer, som, om låt oss säga två år, äro mogna för överraskningarna. Öjermärk slank över 154 cm. utan någon träning och stannade där på samma höjd, som oldboyen Sandkvist. Lindén krängde sig över 149 cm. och Köping svingade i elegant och tilltalande stil sin försvarliga kroppshydda över 144 cm., det vill säga ungefär lika högt som när han tar Gotte Johanssons hörnsparkar med huvudet.

Längdhopp (9 delt.)

Föreningsmästare: S. Lindblad. 598 cm.

2. B. Nylund. 581 cm.

3. A. Öjermärk. 563 cm.

Lindblad vann på sin gamla rutin, med 27 cm. sämre resultat än i fjol. Nylund hoppade bra, men har nått bättre, och skulle nog ha gjort det nu ock under andra banförhållanden. Öjermärk blev förra året andre man på 617 cm., men årets sämre resultat beror naturligtvis på att vårt fotbollslags jäktande och myckna arbete helt spolerat träningsmöjligheterna. Av de deltagande lyckades endast två komma under 5 meter.

Tävlingarna fortsattes på Östermalms Idrottsplats tisdagen den 26 aug. med två löpningar och med samma glädjande deltagareantal, åtminstone i det längre loppet.

Löpning 100 meter. (5 delt.)

Föreningsmästare: A. Öjermärk. 11.⁸/₁₀ sek.

2. S. Lindblad. 12 sek.

3. O. Nordström. 12.²/₁₀ sek.

Ordningsföljden blev densamma som förra året, men samtliga förbättrade sina tider: med ¹/₁₀, ³/₁₀ och ²/₁₀ sek. resp. Öjermärks tid förträfflig i betraktande av hans alltfjämt bristande träning. Nylund saknades. Varför?

Löpning 1.500 meter. (10 delt.)

Föreningsmästare: N. Nilsson. 4.30 min.

2. R. Wählin. 4.41 ⁵/₁₀ min.

3. A. Öjermärk. 4.42 min.

Segraren löpte bra, men utan att anstränga sig i den uteblivna konkurrensen. Tiden dålig efter moderna förhållanden, 6 sek. bättre än i fjol emellertid. Widgren, Berglund, Eriksson m. fl. saknades alldeles.

Med en precision, som länder sektionstyrelsen till stor heder fortsattes tävlingarna redan den 28 aug. på Östermalms Idrottsplats och gällde då naturligtvis löpningar, denna gång över 200 och 5.000 meter.

Löpning 200 meter (3 delt.)

Föreningsmästare: A. Öjermärk 24³/₁₀ sek.

2. O. Nordström. 25⁴/₁₀.

3. B. Westermärk. 25⁷/₁₀.

Öjermärks placering var aldrig hotad, och han ansträngde sig inte över höven.

Tiden kunde alltså ha blivit bättre. Var i alla händelser ²/₁₀ framom segrarens (samme man) tid förra året. Nordström otränad med ⁵/₁₀ bättre tid än Lindblads förra året med samma placering.

Löpning 5.000 meter (5 delt.)

Föreningsmästare: N. Nilsson. 17.00 min.

2. H. Wisell. 18.01 min.

3. K. Lindroth. 18.40 min.

Berglund vann förra året med 16.37⁵/₁₀ med Nilsson som andre på 17.14 min. Varken Berglund eller Wählin deltog denna gång, Eriksson utgick. Nilsson har bättrat på sin stil avsevärt, och då han ännu är ung, är det inte vågat att spå honom goda resultat.

Tranebergs Idrottspark mottog den 31 aug. nästa kastar- och hoppartrupp, båda efter Djurgårdsförhållanden kraftiga.

Spjutkastning (9 delt.)

Föreningsmästare: A. H. Nilsson, 68.04 meter.

2. Fr. Skoglund. 67.22 m.

3. S. Lindblad. 65.58.

Man (vederbörande sekr.) har tyvärr inte uppgivit de olika handsresultaten. Striden lär ha varit mycket jämn. A. H. Nilssons kulsseger var i färskt minne och spjutsegern inte överraskande. Resultaten på intet vis sensationella, men samtliga dock överstigande förra årets mästarresultat (Lindblad 63.45 m.). Skoglund alltfjämt mycket lovande junior.

Stavhopp. (7 delt.)

Föreningsmästare: A. H. Nilsson. 3.00 m.

2. S. Lindblad. 3.00 m.

3. B. Nylund. 2.50 m.

Här kom emellertid A. H. med överraskningen nummer två. Efter omhopp, varvid han klarade t. o. m. 3.10 m. tog han hem ett hoppmästerskap i Forsbergs frånvaro från den nog ganska mästerskapssäkra hopparen Lindblad. Resultatet bättre än i fjol. Forsberg skulle ha varit med och förevisat sin konst, vilket borde ha varit de androm till nytta.

Bara en tävling gick vid nästa möte om föreningsmästerskap. På Östermalms Idrottsplats den 2 sept. gick

Löpning 800 meter (6 delt.)

Föreningsmästare: N. Nilsson. 2.09⁷/₁₀ min.

2. B. Nylund. 2.14 min.

3. K. Lindroth. 2.21 min.

Efter Nilssons löpning skulle jag vilja råda honom att inte löpa på sträckor som 5.000 och 10.000 meter, vilket är vanvetligt om man samtidigt går in för 800 meter. Det borde väl Nordberg begripa och förhindra. Nilsson har mycket av en Engdahls kropp och kraft och borde kunna iordningställas till fina saker. Nylund ledde i bra fart tills Nilsson på sista långsidan gick förbi honom. Nylunds möjligheter börja emellertid bli allt tydligare. Tiden betydligt bättre än i fjol (Wählin 2.16⁵/₁₀ min.).

Östermalms Idrottsplats, som alltfjämt är överbefolkad till vanvett och oftast är ett enda kaotiskt virrvarr, var två dagar senare eller den 4 sept. föremål för behandling av millöpingen.

Löpning 10.000 meter (10 delt.)

Föreningsmästare: R. Wählin. 35.26²/₁₀ min.

2. N. Nilsson. 36.00 min.

3. E. Eriksson. 38.07 min.

Berglund är ju specialist på denna distans och vann den förra året på så pass god tid som 33.53⁶/₁₀ min. I hans från-

varo hade Wählin ingen egentlig svårighet och maskade avsevärt. Nilssons deltagande alldeles galet och Erikssons promenadtakt utan energi och spänst. Överraskande stort deltagande.

Av de kvarvarande tre grenarna gingo två söndagen den 7 sept. å Traneberg, varvid Nilsson och Lindblad fullbordade sina segrar om de nya kast- och hoppvandringsprisen respektive.

Diskuskastning (7 delt.).

Föreningsmästare: A. H. Nilsson 57.43 meter.

2. Fr. Skoglund. 52.83 m.

3. C. G. Swanberg. 52.10 m.

Med mer än 10 meter överträffade Nilsson förra årets mästerskapsresultat (Swanberg 44.22 m.), som var ovanligt svagt. Härmed har Nilsson dokumenterat sig som vårt kastarhopp, men säker är han inte om denna position, om han inte tränar. Det finns nämligen en annan ung man, som gör detta mycket samvetsgrant, och det är Skoglund. Och den skall Nilsson akta sig riktigt noga för.

Trestegshopp (4 delt.).

Föreningsmästare: S. Lindblad. 12.51 m.

2. S. Mattsson. 11.95 m.

3. S. Brodin. 10.77 m.

Ett medelmåttigt och två svaga resultat. Vi ha en trestegshoppare till, mogen för 13 meter. Och det är Elmlund, fotbollsspelaren. Vidare saknades Nylund och misslyckades Skoglund. Mattsson är en novus homo, åtminstone till namnet för undertecknad. Lindblad säkrade därmed som sagt poängpriset i hopp.

Sammanfattning.

Det är ovedersägligt, att den gångna sommarens tävlingar i allmän idrott givit oss ett stort hopp på en bättre frammarsch inom denna idrott. Och det bör inte dröja alltför länge, innan Djurgårdens namn får plats på prislistorna.

Och vem är vem i denna ungdomstrupp, som så småningom skall fram på tättplats?

S. Lindblad och A. H. Nilsson »behandlas» i annat sammanhang, och för-

bigås här med endast detta omnämnande. De övriga namnen följa här nedan, tagna i den ordning jag kommer ihåg dem, utan klassificering sålunda.

Fred Skoglund är ett mångkampareämne av synnerlig beskaffenhet. Han är ännu bara 18, har en bit kvar, innan hans kropp vunnit fysisk balans, men kan redan nu spås stor framgång på idrottsbanan, inte minst därigenom, att han sköter sin träning så förståndigt och samvetsgrant. Särskilt spår jag honom framgång i spjutkastning, där han redan inarbetat en vacer och effektiv teknik.

Bernt Nylund är också en lovande junior, som särskilt i korta lopp samt hopp har framtiden för sig. Att vid 18 års ålder löpa 100 m. under 12 sek. och hoppa längdhopp bortåt 6 meters-märket, är aktningvärda prestationer. Och intresse finns långt över vanliga mått.

David Lindén är vår bäste boxare. Han har egentligen inte sysslat med allmän idrott, men Swanberg har fått honom att försöka på litet av varje. En gång hände det till exempel, att Lindén konditionstränat sina lungor och ben i Tranebergsbackarna en bra stund och sedan omedelbart höjgs för ett par försök i höjdhopp. Hör och häpna: efter den synnerligen hårda träningen hoppade Lindén utan ansträngning — och utan stil — 155 cm., och stötte kula så där bortåt 18 meter sammanlagt. Kommer han under lämplig vård nästa sommar, blir han kanske vår allra största kraft i allmän idrott. Intresse finns även här.

Ja, dessa tre äro de stora »nyheterna». Av de gamla, som ännu äro unga att räkna med i fortsättningen, är

Abbe Öjermarck fortfarande den bäste. Utan nämnvärd ansträngning har han tagit hem de två korta loppen och på tider, som i betraktande av hans genom fotbollspelet fördärvade stil och teknik, äro fullkomligt acceptabla. Om jag inte visste att Abbe framför allt är fotbollsspelare, och om inte A-laget så väl behövde honom, skulle jag råda honom till att på allvar ta fram spikskorna. Att det skulle

bli märkliga resultat, som han genom systematisk träning skulle ernå, är säkert.

N. Nilsson är mellandistansare av hårdtränat, men gott virke. Tiderna i tävlingarna om föreningsmästerskapen äro på intet vis anmärkningsvärda, men skulle dels genom konkurrens, dels genom Nilssons underställande sakkunnig och intresserad ledning, betydligt kunna pressas ner. God är emellertid 800-meterstiden.

Olle Nordström har också tills vidare stoppat alla utvecklingsmöjligheter i 100 meter genom sitt fotbollsspel, vars inverkan på benmuskulaturen inte kan vara lycklig för att ernå goda, snabba och kraftiga rörelser i ett sprinterlopp.

Och härmed slutar jag denna lilla, fullkomligt teoretiska kritik av några bland våra ungdomar, överlåtande åt vännen Nordberg att i nästa nummer event. återkomma med en mera utförligare teoretisk analys.

Ala.

De nya vandringsprisen

ha genom de slutförda mästerskapstävlingarna för första gången fått sina ägare.

Hellbergs poängpris i hopp tillföll S. Lindblad genom tre första placeringar (höjd-, längd- och trestegshopp) samt en andra (stavhopp), vilket gör tillsammans 5 poäng. Närmaste man var Nylund med 8 poäng på tre tävlingar.

Lindblads resultat skulle ha varit bättre. Det låter som en fordran och är det också. Lindblad är mannen med de obrukade möjligheterna, med, inte de sovande, men de sövda, anlagen. Han presterar en alldeles förbluffande nonchalans för träning. Han är amatör i dess mest vidsträckt betydelse: sportar för nöjets skull, tydligen utan all prestations hunger.

Det är skada. Det måste hos en idrottsman finnas en god portion äregirighet, som sporrar och hetsar. Och föreningen skulle visa honom stor tacksamhet, om han ville gå i spetsen för den allmänna idrottens uppräckning inom föreningen. Och han skulle därvid säkert gå främst med utmärkte prestationer.

Skidor.

Diskussionen om "Ett förslag"

hade förutskickats från ett par, tre håll, men folks i allmänhet oobenägenhet att klä sina tankar, idéer och uppslag i det skrivna ordet är större än deras begrepp, om den stora tjänst de därmed skulle göra mänskligheten.

Här har jag emellertid rönt erkännande från höger och vänster om idéns förträfflighet, och kritik och nya uppslag från andra håll. Men att få någon — med summa ett undantag, varom mera nedan — utav alla dessa att sätta sig till för ett par rader på ett papper har varit absolut omöjligt. Varför jag står där med min orealiserade idé. Och fula tankar om medlemmarnes intresse.

Nå, ja, strunt den som för det tappar lusten att fortsätta. Ett steg är redan taget framåt sedan sist. Frågan om vandringspriset är halvlöst. Därmed, om detta, punkt.

Tävlingen. Det tycks råda ganska stor enighet om att de principer för densamma, vilka jag i mitt förslag framdrog, skulle

kunna bli de definitiva. En ändring skulle jag vilja ha in och den är, att deltagande får vara så gammal, att han fyller högst 18 år under det år, tävlingen går.

En jämförelsevis intresserad medlem har beträffande deltagande föreningar föreslagit Djurgården, Djursholm, Hellas och Saltsjöbaden, varvid tävlingarnas antal skulle bli fyra, om varje förening per vinter skulle anordna en.

Harald Andrén, som är den ende, som uppvaktat mig med en skrivelse, mycket sympatisk både mot min idé och min person (tackar), påtalar nödvändigheten av att dra upp den kombinerade åkningen, som mycket riktigt omhuldas och bedrivs för litet här i landet, och föreslår åtgärder i den riktningen vid bestämmandet av mina föreslagna tävlingar.

Så står saken f. n.; härnäst vi träffas i Djurgårdarens spalter hoppas jag saken avancerat något litet mer än nu.

Ala.

Djurgården övertar Hammarbybacken.

På hemställen av Svenska Skidförbundet har Djurgården förbundit sig att för en tid

av fem år räknat från och med ingången av kommande säsong, handha skötseln av Hammarby skidbacke.

Därigenom har bl. a. ett inom Ö. S. länge närt önskemål att få bättre träningsmöjligheter än tillförlägg för vår stora stab backåkare helt oförmodat förts till en lycklig lösning, på samma gång föreningen tillförts ytterligare en inkomstkälla till våra skidåkares fromma.

Det måste betonas, att här icke är någon fråga om djurgårdsmonopol på skidbackar; detta är endast den lyckligaste lösningen på en svårlöst fråga: Hammarbybackens skötsel. Föregående års innehavare uppskattade nog inte till fullo fordringarna på en fullgod backe och hade ingen erfarenhet av svårigheterna vid en backes skötsel.

Denna erfarenhet och detta handlag med svårigheterna förefinnes emellertid hos våra gamla skidexperter, och att de till fullo fattat sitt ansvar vid övertagandet av även Hammarbybacken är självklart.

Det är att hoppas, att Hammarbybacken i de nya händerna förvaltas till samtliga backåkares — föreningens och andra för-
enings — fromma.

Ala.

Vi förvänta alltså, att Lindblad nästa år låter alla betänkligheter, de må vara dikterade av maklighet, olust eller vad som helst, fara, och att han flitigt och framgångsrikt passar på att begagna de hopp- och löparbanor, som vi då hoppas ha färdiga på Traneberg.

Hellbergs poängpris i kast gick till allmän överraskning till A. H. Nilsson med 3 poäng (första placering i kula, spjut och diskus), närmast följd av Lindblad med 6 poäng på två tävlingar. Överraskningen gällde emellertid icke hans prestationer i så hög grad som att han överhuvudtaget deltog. Ty vem kunde veta — åtminstone inte undertecknad — att A. H. även var en framstående sommaridrottsman. Och så dök han helt plötsligt upp på Traneberg och tog utan konkurrens hem det ena av de båda vackra vandringsprisen.

När A. H. började handskas med kulan och fick hop över 20 meter, började man glädjas; ännu tycks inte kastarna inom Djurgården, den förening, som i tjugufem av sina närmare trettio år varit de kastandes särskilda förening, ha vansläktats. Herregud, visst är det en del meter kvar till en Einar Nilssons 26 meter, men det finns hos A. H. en del kvar att göra av också. I spjut blev resultatet kanske

svagare, men tekniken i spjut är svårare att lära sig än i kula. Diskusplaceringen inger emellertid förhoppningar om att ytterligare och snart sensationella resultat äro att vänta.

A. H. skall träna redigt nästa år. Om det går efter beräkning, kan Nordberg lite mera ta hand om idrottsmännen nästa år, och få fram — Nordberg är ju en ypperlig idrottstekniker — goda resultat. I A. H. får han ett ypperligt materiel att bearbeta. Ala.

Pristagare

från vår förening vid andra tävlingar ha, utom ovanstående särskilt nämnda, under den gångna tiden — sedan föregående medlemsblad sålunda — varit:

R. Wählin. Femte pristagare i sv. mästerskap å marathons, i Norrköping den 15 juni. Tid: 2.59.53.

E. Eriksson. Femte pristagare i distriktsmästerskapet å 20 km. i Stockholm.

K. Sandqvist. Första pristagare i Trustens tävling i längdhopp för oldboys, Stockholm den 20 juli. Resultat: 564 cm.

A. Forsberg. Andre pristagare i stav-

hopp å Ringens tävlingar, Stockholm den 23 aug. Resultat: 300 cm.

B. Nylund. Tredje pristagare i längdhopp å Ringens tävlingar, Stockholm den 23 aug.. Resultat: 585 cm.

Ullsundsjön runt,

Djurgårdens, knappast med entusiasm men fastmer av skyldighet anordnade, enda nationella tävling i allmän idrott gick i år av stapeln söndagen den 31 augusti, över genomblöta och tråkiga 13 km. Ett mindre antal löpare hade hedrat föreningen med sitt deltagande, och en del av dem sin egen förening genom effektivitet i detta deltagande.

Prislistan fick följande utseende:

- 1) Alm, Göta, 47.16 min.
- 2) Mattsson, F. I. F., 48.38 min.
- 3) Grüner, F. I. F., 49.48 min.
- 4) Örbom, F. I. F., 49.48 min.
- 5) Karlsson, Göta, 50.07 min.
- 6) Larsson, Traneberg, 52.34 min.
- 7) Hubert, F. I. F., 55.21 min
- 8) Welling, Göta, 57.21 min.
- 9) Mellström, Traneberg, 58.5 min.

Varigenom det ganska vackra vandringspriset, Oxygenols, för alltid hamnade hos »Hovet». Älms löpning måste betecknas som minst god. Vi gratulera. Ala.

"Det pratas".

Stockholm den 10 juli 1919.

Herr Redaktör!

Under ovanstående rubrik skrevs i Götas medlemsblad för juli följande, som jag ber Eder vara vänlig intaga in extenso, tillika med efterföljande svar därå. Med kännedom om Eder försynthet anar jag, att Ni själv inte kommer att bemöta det oförsynta, maskerade angreppet på vår förening, och har därför tagit mig friheten att i stället i all enkelhet och efter eget förstånd göra det, var till jag även anmodats av ett flertal medlemmar.

Artikeln i Götas medlemsblad hade följande lydelse:

»DET PRATAS!

Vad då om? Jo, att Göta inte skulle få ha sitt kära bandylag kvar i vinter. Varför det då? Jo, därför att när det inte blev något fotbollslag i Göta i år, så började en del andra av våra fotboll- (och bandy-) älskande kamrater att spela bollen i en annan klubb, närmare bestämt Djurgårdens Idrottsförening, att de där inte gå fria från bearbetning i viss riktning det kan kan lätt förstå, men vad man däremot inte kan förstå det är att det kan finnas en Göta-pojke, som lyssnar på dylika locktoner. Varför inte svara manligt och ärligt: Sparka bollen det gör jag hos er därför jag tycker om den idrotten och i år inte kunde få göra det i min klubb, men spela bandy för er — nej, den gubben går inte! I Göta har jag vunnit den skicklighet som nu gör mig åtråvärd i era ögon. Göta har hittills fått betala fiolerna, men skall också bli den klubb, som får bära äran. Och dessutom! Nästa år har även Göta fotbollslag, och då har vi allt vad vi behöva inom vår egen klubb, goda kamrater, de idrotter vi tycka om, inge gurgel och inga tvister, och så äro vi då fortfarande amu-

förer, utan minsta professionella anstrykning, som man så lätt får i de »stora» fotbollsklubbarna, och så till sist ha vi nästa år 20-års-jubileum, alltså en hel del saker, som ni inte kunna bjuda på. För inte går väl en fotbollturné i Norrland upp mot allt detta.

Sens moral. Det är bara prat att Götas bandytag tänker svika sin klubb och sina kamrater. Det var bara Esau som sålde sig för en grynvälling. Sile».

Först må det tillåtas mig uttala en förvåning över att en så pass offentlig man som Lindroth låtit ett dylikt obalanserat anfall inflyta i sin tidning. Därefter må det tillåtas mig uttala en undran om detta skett med Styrelsens i Göta goda minne.

Om det senare visar sig vara förhållandet — jag har i skrivande stund inte kunnat konstatera detta — ber jag Eder, Herr Redaktör, lämna plats för en ny insändare i nästa nummer.

Tillsvidare ber jag sålunda endast att i någon mån få tillbakavisa signaturen Siles beskyllningar.

För det första är det en oanständighet att över en kam skära de stora klubbarna, om med kammen menas halvprofessionalismen. Och det är oförskämt och värt att hos vederbörande myndigheter påtalas att i samma andetag utpeka, om också aldrig så försiktigt, Djurgårdens Idrottsförening som en av dessa.

Det är oförskämt och kränkande att klassificera Djurgårdens Idrottsförening, som med sina snart 30 oantastliga år bakom sig, utträttat så oerhört mycket för svensk amatöriddrott och amatörfotboll, till

C. M. OTTERMANN,
— JUVELERARE —

GÖTGATAN 9, STOCKHOLM.

Sportpriser. — Förlovningsringar.

de s. k. stora fotbollklubbarna, där man så lätt får en professionell anstrykning. Detta är så mycket mer förolämpande därigenom, att just Djurgårdens Idrottsförening är den i detta fallet strängaste och omutligaste av dessa s. k. stora klubbar.

För det andra är det ett misstag att berörda »Göta-unglingar» — vilka så gott som samtliga inte äro djurgårdare från i år utan i många fall från långt tidigare — skulle ha utsatts för någon bearbetning. Det har undrats man och man emellan, huru de ämna göra i vinter, och på detta har inte avtvingits dem ett svar ännu i denna dag.

För det tredje är den i Siles artikel omnämnda Norrlandsresan numera inom föreningen ärligen återkommande semesterresa för vårt första reservlag i fotboll, inte arrangerad sålunda för »Göta-unglingarna».

Detta i själva sakfrågan. Ytterligare ett par saker äro att tillägga.

Det är förvånansvärt att ett stridsäpple så fullkomligt ogenerat utslungas i medlemsbladet för en förening, med vilken Djurgårdens Idrottsförening levat på så god, kamratlig fot. Och det är synd, att detta goda förhållande skall äventyras genom en ansvarslös skribents mindre väl behärsade lynne och penna. Må det tillåtas mig rekommendera Styrelsen i Göta till efterföljd en bestämmelse inom Djurgårdens Idrottsförening: att dess överstyrelse äger censurrätt över för föreningsorganet avsedda artiklar.

Och så ett råd åt Götabladets redaktör: försök att, i likhet med vår redaktör, vid beskådandet av idrottsföreningarna omkring Eder, låta blicken begränsas till den egna föreningen. Ja, kasta gärna t. o. m. ett öga åt den svenska idrotten i allmänhet, men låt de övriga föreningarnas privata angelägenheter vara i fred.

Varefter jag tackar för ordet med en stilla förhoppning att dessa rader måtte komma under vederbörandes ögon.

Högaktningsfullt
Carl Svensson.

En idé

och ett försök till dess realisering.

Under den en gång i Djurgårdaren helt flyktigt meddelade nyheten, att vi å klubblokalen i höst event. skulle begåvas med ett piano låg en hund begraven. En baktanke alltså. Jag ansåg det då inte lämpligt att av det hela göra mer än en notis, då det, som låg bakom, inte skulle kunna framföras så moget och övertygande, att det skulle vinna gehör. Och jag ville inte komma med en improvisation, med någonting, som tog form först i det ögonblick, det nedskrevs.

Nu anser jag emellertid både tiden och idéen mogen och har stulit ett par halvspalter av det idrottsliga utrymmet i Djurgårdaren för att i frihet kunna framföra en från idrott relativt avvikande, men med idrott absolut sammanhängande sak.

*

Och här börja några allvarsord, vilka komma att röra sig om innebörden och betydelsen av följande sensationella meddelanden:

Onsdagen den 15 okt. 1919, kl. 8 e. m., eller ev. en annan onsdag anordnas å klubblokalen en bättre soaré, varjämte antingen kand. D. Jonason eller red. E. Pallin kommer att hålla ett kortare, kåserande föredrag. (Jonason i något flygarämne, Pallin om någon bergbestigning).

(»Det pratas»)

Redaktionellt.

Tacksamt kvitterande den v. insändarens vänliga ord om min ev. försynthet och annat måste jag bekänna, att även jag upprörts av artikeln ifråga så, att jag nog inte ämnat låta något nytt nummer av Djurgårdaren utkomma utan att däri på något vis ha försökt komma belackaren till livs.

Nu slapp jag emellertid — konstaterat med tillfredsställelse — men måste stryka under ett par saker.

Det är naturligtvis olämpligt, och det i alla högsta grad förresten, att i ett medlemsblad för en kritiklös och i saken okunnig samling medlemmar racka ner på en annan förening. Och det är oförsvärligt att göra det med tillhjälp av en eller flera små utflykter på osanningarnas sumptrakter.

Vidare är det onödigt att äventyra det goda förhållandet mellan Göta och Djurgården.

Vi svalde utan ett ord förlusten av t. ex. Almqvist, Sundblad och Reutersvärd, och Göta borde även kunna svälja ett och annat beskt piller, om det nu skulle råka få ett eller annat i munnen. Också behärskning ingår nämligen bland en idrottsmans dygder.

Och så får jag hoppas, innerligen hoppas, att slippa få anledning att återkomma.

Redaktören.

P. S.

Som ett ytterligare bevis för det förhastade och ovederhäftiga i Siles artikel kommer meddelandet om att de omdebatterade ynglingarna beslutat spela i — Göta. Prosit, Sile!

I själva handlingssättet hos ynglingarna avstår jag från alla kommentarer.

Redaktören.

Till denna gedigna soaré, vars musik- och sångprogram ligger i händerna (och munnen) på utmärkta (således mer än goda) förmågor, upptages en inträdesavgift av 50 öre, varvid nettobeloppet tillfaller Hjälpfonden. (Överbetalning mottages tacksamt).

Och vad är nu avsikten härmed? Jo, helt förmått, att för en gångs skull ge medlemmarna något annat än bara fotboll och idrott att tänka på. Det kan och bör bli ett par timmar av vila och vederkvickelse och ett par timmar utan det evinnerligt enahanda pratet och diskuterandet om straffsparkar, krokben, världsrekord och gnagare.

Vidare är det ett stort steg i riktningen framåt för kamratandans förkovring, för medlemmarnas närmande till varandra och dymedelst stärkandet av enigheten och sammanhållningen. De olika sektionernas medlemmar känna ju knappt varandra, på grund av så olika tränings- och tävlings-tider.

Desslikes blir det ett gott hjälpmedel till fördrivandet av den tråkiga, kulna hösten och den därmed för en del medlemmar, sommar- och vinteridrottsmännen, inträffande sysslolösheten.

Slutligen, samt icke minst, blir denna soaré (och dess efterföljare i olika skepnader) ett kraftigt grepp på medlemmarnas andliga odling, ett sätt för uppräckning ur den så förtvivlat allenahärskande läderkule- och kolstybbkulturen till andra och verkliga kulturområden. I all enkelhet förstås.

*

Denna första soaré är ett försök. Hur detta försök än kommer att utfalla, ämnar jag agitera för fortsättning i den inslagna riktningen. Det går för sig — och med lysande resultat — i t. ex. Helas, vilken även i detta fall står som ett utmärkt föredöme. Och där äro dylika klubbafnär — ty något annat är det praktiskt taget inte — särdeles populära och hållna mycket högt. Ty medlemmarna behöva dylika avbrott för att inte alldeles komma bort från andra företeelser runt omkring dem.

Emellertid skall det inte var eviga onsdagar köras med soaréer. Det skulle bli för mycket. Ångsnäma onsdagar kunna även bli små danstillställningar för medlemmar med lilla frun, lilla fästmon eller lilla hon; och en annan onsdag kan ägnas åt schackspel, varjämte en och annan »v dessa »fridagar» lämpligen fördrives med diskussion i föreningsangelägenheter etc.

*

Allt som allt: onsdagarna under den kommande vintersäsongen måste utnyttjas på bästa möjliga sätt och måste bli vår gemensamma dag, då vi dragas upp till Stadion för att »vara tillsammans».

Låt nu en ung, gammal djurgårdare se, att han inte talat för döva öron och miss-tagit sig. Låt se, att Djurgården verkligen är den mångomtalade familjen.

*

Vi träffas alltså onsdagen den 15 okt. kl. 8 e. m.

Detaljer och program etc. till denna dag meddelas i Idrottsbladet och Stockholms-tidningen. I Djurgårdaren för oktober del-gives sedan, hur fortsättningen kommer att gestalta sig.

Ala.

Härs o. tvärs.

Vasaorden

har nedfallit å Axel Norlings rockuppslag, och hoppas redaktionen, och med den vår Norlings otaliga djurgårdsvänner, att vederbörande givare, i lika hög grad som vi, uppskattat hans förtjänster och inte låtit denna droppe i det sedvanliga ordensregnet falla endast å dragande kall och ämbetets vägnars uppmaning och rekommendation.

Grattis i alla fall!

En flicka

blev det! Köping hade lovat Djurgården en centerforward, och vi, initierade, glädde oss redan nu över att 1925 få se hur Köping junior vid sex års (längre skulle vi inte behöva vänta) ålder i landskampen mot England, vilken försiggick med rent djurgårdslag, skulle göra det vinnande målet med en fyrtyo meters kanon. Och så blev det en flickal

Grattis här också i alla fall!

Löparbanan

på Traneberg, alla idrottsplatsstyrelser stora frågetecken, tycks detta år ligga bättre till än förr. Ideligen har frågan förts på tal inom Tranebergstyrelsen, projekten ha synats i alla sommar, och man har kommit så långt, att man börjar kalkylera med arbetenas påbörjande redan denna höst. Det är kolstybben, som förorsakar de mesta bekymren — det finns nämligen ingen — och man hoppas tills vidare att ha all urschaktning klar till våren, för att avvakta vinterns »avkastning» av kolstybb. En enklare 100-metersbana är dock redan färdig att tagas i träningsbruk.

En skarp protest

har av en indignerad medlem i Överstyrelsen inlämnats till redaktionen över en felaktighet i juninumrets fotbolltabell. Där påstods nämligen med berätt mod, att Överstyrelsen lidit nederlag med 2—3 mot Old Boys. Verkliga resultatet var emellertid 3—3, vilket emellertid av vår första meddelare ansågs vara orättvist, som dom över matchen; varför han delgav oss det resultat han ansåg vara det rätta. Det är oss emellertid nu ett nöje att rätta felaktigheten, som vi göra med en komplimang till överstyrelsen för dess lyckade — ur alla synpunkter, inte minst den komiska — fotbolldebut.

Ett offer

för fotbollsgeneralens dåliga lynne och inbitna kamratskhet var det nära — och är det kanske än — att Sune Andersson höll på att bli. Vid matchen Olympia—Stockholms-Kamraterna skötte Sune nämligen på ett synnerligen förtjänstfullt sätt om dirigerandet av Olympiaclaquens hejningar. Vilket gick general Johanson mycket hårt i magen och resulterade i det löftet till Sune, att »han minsann inte skulle ha någon framgång på fotbollsbanan» eller något dylikt. Ett hot, som Sune kan ta med ro, då det knappast kan förverkligas så länge Sune är en av våra, Djurgårdens, skyddslingar.

Vår gamle vän

Einar Nilson, Djurgårds-Nisse, påstås åter ha börjat träna. Varför hans till synes av andra svenskar oantastliga båda svenska kulstöttningsrekord kanske åter få anledning att flytta sig framåt. Ty, mänskligt att döma, Nisse var inte sluttävlad, när han lade upp, långt därifrån. Det var arbetet endast, som höll honom borta från tävlingsbanan. Att han ännu kan prestera en hel del framgick för resten med all önskvärd tydlighet förra året, då han, nästan fullkomligt otränad, tog hem första priset i landsmatchen i Røpenhamn.

Djurgården hälsar honom nu, om det ligger verklighet bakom ryktet, välkommen åter på vådjobanan.

Etthundra

och mer, inträdesansökningar godkändes på sista Ö. S.-sammanträdet. Antalet personer, som söka sig in i föreningen, är sålunda alltför imponerande och vittnar obetydligt om föreningens frammarsch. Samtidigt som vi hälsa de nya medlemmarna välkomna — att namnge dem alla är omöjligt — uttala vi den förhoppningen att de snart skola trivas i miljön och erfara vilken verkligt god anda och god ton, som härskar inom Djurgårdens Idrottsförening.

Hejargänget

debuterade efter flera års tystnad — som ett tidens tecken, både i det ena och andra fallet — vid Djurgårdens match mot Linnéa. Visserligen skedde det helt improviserat, och förvisso verkade det många gånger som ett eko, men snarligen fanns det kraft i lungorna och röstresurser. Och nu i höst och i fortsättningen också, finns det mycket att göra. Härmed efterlyses en hejarbas och ett specifikt djurgårdiskt hejarop.

Anmälan resp. förslag mottages av Bång (Vasa 7404) eller N. Lundberg (C-laget).

Hejargäng få numera aldrig fattas vid bättre fotbollsmatcher. Och när Djurgården spelar, blir det alltid just en bättre fotbollsmatch,

Idrottsbladet

som aldrig kunnat tåla Djurgården eller något därmed sammanhängande, har på sista tiden i sin förföljelsemani mot djurgårdsmedlemmar ånyo hållt ett par farliga droppar i tålamodets bräddfulla bägare. Med fara att den för bara en droppe till rinner över. I ett av sina juninummar har det riktat ett fullt och ganska konsekvent — verkligen sant, tyvärr, för en gångs skull — genomfört angrepp mot en av våra ledare, onödigt att nämna vilken, men nog i sinom tid med sina tråkiga konsekvenser, tyvärr till skada för vår medlem ifråga, men även, lyckligtvis, till större skada för den ovederhäftige signaturen och hans herre och dräng. Vi få troligtvis anledning att återkomma till det värda paret, när saken avancerat. Den omskrutna vederhäftigheten och sakligheten tyckes även de hittillsvarande ännu kvarvarande vännerna till I. B. börja få upp ögonen för.

Åter i stan.

Kurre Pagel har kommit tillbaka. Världens yngsta junior har helt plötsligt dykt upp här hemma som en kraftig, välväxt yngling, helt olika den äkta stockholmsgrabb, vanartig men präktig, full med okynne men också med ruter och gott humör, som för halvtannat år lämnade oss.

Det är knappast troligt, att Kurre stannar kvar här. Vilket annars skulle vara utmärkt, ur djurgårdssynpunkt. Han var ju, när han for, vårt stora bandyhopps, och skulle ha utgjort ett utomordentligt tillskott till den förträffliga bandyvelva, som i vinter kommer att värna de ljus- och mörkblå färgerna. Att han har gamla takter kvar visade han i D-lagets match mot Råsunda.

Väl mött.

I Stockholm har helt plötsligt dykt upp en annan av våra reslystna medlemmar, nämligen ingen mer och ingen mindre än vår gamle vän Fred. Dahlström, alltför lika ung och glad. Efter en vistelse i England alltsedan han strax efter Olympiska spelen lämnade oss, ämnar han nu åter bosätta sig i Stockholm. Huruvida han för oss åter blir samme energiske medlem som förr, vet man inte. För mig framstod han emellertid som samme intresserade, energiske och redige djurgårdare, som när han vid sin resa 1912 lämnade en välorganiserad ynglingaavdelning inom föreningen i arv efter sig.

Hur ha vi förvaltat det pundet?

Tänk, i alla fall, om han skulle bli den kraft, som vi letat med ljus och lykta efter, att sätta i spetsen för det yngsta gardet. En bättre ledare skulle vi inte kunna få.

Litet sent

kommer detta kanske, men det kan vara bra att komma ihåg till nästa år. Det har kommit klagomål på publikens uppträdande vid vår dansbana. Åtminstone på dess göranden och låtanden utanför idrottsparken. Vi, medlemmar, som äro på besök därute, skola alla hjälpa till att hålla oros-elementen i schack och mangrant hjälpa till att förhindra ofog, skrän och stoj, så att Tranebergs Idrottspark får behålla sitt ärligt förtjänta goda rykte. Vi ha nämligen icke råd att förlora dansbanan.

Amerikanarna

hade inte med sig bara fotboll och baseboll och energi och inkomster för Stadion. De hade även med sig en gammal djurgårdare, herr V. Borgström (medlem sedan 1901), som för sjutton år sedan skuddade svenska fosterjorden av sina fötter, men nu strukit av sig den amerikanska asfalten från sina bruna lågskor, för att återstoden av sitt långa liv nöta den stockholmska stenbeläggningen. Sin kärlek till föreningen har han bevarat ograverad, varom han redan vittnat.

Ala.

Klubblokalen

kommer i höst att visa sig i ett betydligt trevligt skick. Sålunda kommer trägolvet att inläggas i stora träningsrummet, varvid fyra stycken luckor iordninggöras för fästande av stolparna vid uppsättande av ring för boxning. Vidare kommer ev. en hissinrättning att uppsättas å östra långväggen, vilken kommer att möjliggöra brottarmattornas upphissande.

Läktaren kommer att inredas bekvämt med soffor och bord, varå äro inmonterade schackspel; pianot kommer även att stå däruppe, varvid läktaren kommer att ge intryck av klubbhumör. Med matta.

I Ö. S.-rummet uppsättes äntligen en stor monter, som skall rymma vår stor slagna samling av erövrade vandringspris.

Vidare komma väggarna i hela lokalen att prydas av fotografier etc., varigenom det hela får en prägel av trevnad och intimitet.

Med anledning av denna klubblokals förändring har Ö. S. utfärdat följande

Ordningsreglemente,

som medlemmarne, i eget intresse, för trevnadens, snygghetens och det allmänna välbefinnandets skull, vänligen behagade efterleva.

Det är förbjudet

att kasta papper, cigarrettsstumpar etc. på golvet, då det finnes därför avsedda papperskorgar;

att spotta på golvet eller oreña på något annat sätt;

att å loka'en spela kort;

att röka under tävlings- eller träningskvällar;

att medtaga något av vad till medlemmarna, lokalen eller föreningen hör;

att fördärva lokals inventarier.

Det är tillåtet:

att kasta papper, cigarrettsstumpar, skräp etc. i därför avsedda papperskorgar;

att kasta ut obehöriga, vilka kunna tänkas vara i lokalen till förfång för medlemmarna eller i avsikt att komma deras tillhörigheter till livs;

att hålla snyggt och göra snyggt efter sig;

att å träningskvällar använda den tränande sektionens attiraljer;

att låna tillgänglig litteratur samt använda schackspelen;

att iakttaga ett glatt och gemytligt sätt gentemot kamraterna och hjälpa till att hålla surmulenheten och det dåliga humöret utanför murarna.

I och för detta reglementes efterlevande kommer Ö. S. troligtvis att tillsätta en

Lokalföreståndare,

vilken äger rätt att ingripa vid överträdelse av reglementet, och vilken äger Ö. S:s fullmakt i blanco att företaga de åtgärder, som omständigheterna kräva.

Lokalföreståndaren är ävenledes ansvarig för lokalens snygga beskaffenhet. Medlemmar äga sålunda rätt att fordra att, om de å sin sida uppträda fint och hyggligt, även lokalen skall hållas all right. Klagomål i detta fall eller andra, vari lokalföreståndaren kan anses ha brustit i sina åligganden och sin befogenhet, torde framföras till Ö. S. hos sekreteraren.

Och så må vi då komma överens om, allesammans, som komma att vara uppe i Stadion i vinter, att hålla trevnaden inomhus och totalt utestänga otrevnaden.

Ala.

Brottning.

Sektionens årsmöte hålles den 30 sept. Styrelsevalet är viktigt, ty det gäller för den nya sektionsstyrelsen att i sin ringa mån arbeta med Sverges lyckliga deltagande i Antwerpen-spelen som mål, med så många djurgårdare som möjligt med i den svenska truppen.

Ordförandeposten blir svårbesatt; Ahlström har inte tillfälle att åter ställa sig till förfogande, trots ett stort levande intresse. Men vem vill ta hand om sektionen? Frågan står öppen, den borde vara lättlost, då i styrelsen torde komma att placeras sådana driftiga och intresserade personer som Skoglundh (sekr.), Gottfr. Svensson, Herman Pettersson och Wilhelmsson.

En annan viktig fråga är avgörandet om hur ett nytt (utlovat) vandringspris skall behandlas. Som priset blir ståtligt, är det nödvändigt att också låta tävlingarna om detsamma bli vackra och nyfylliga. En tredje fråga, som behöver ventileras, är förläggningen av och indelnningen för föreningens beslutade mästerskaps-tävlingar.

Det bör bli en aktningstvård stab djurgårdsbrottare i höst. Tillskottet på material var ju redan i våras stort och måhända få vi se ännu en del nya ansikten däruppe nu i höst. Ev. också ett par gamla; Wasströms och Larssons frånvaro från mattan har inte tagit bort deras intresse och måhända kunna förhållandena så regleras, att de tillstöta i vår trupp.

Planerna för vinterns tävlingar äro inte klara, men man spårar redan stora evenemang, på intet vis underträffande fjol-årets.

Att varje man hos oss tränar, det veta vi, och veta också, att det göres med allvar och målmedvetenhet. De äro ju så visst djurgårdare. Men varje man måste rikta målet över Stockholm och gärna hysa förmättna tankar på Amsterdam — bara det kan sporra.

Det finns redan nu namn, som äro mogna för att komma i åtanke. Gottfrid och Fritiof Svensson! Herman och Wilhelm Pettersson! Var lite äregiriga, spänn bågen högt, det kan lyckas. Er att bli med i truppen. Men glöm inte att arbeta, *arbata, arbata*.

Brandkårens Idrottsklubb inbjuder till femkamp den 28 d:s, med grenarna längdhopp, löpning 190 m., spjut och diskus bästa hand samt brottning.

Vad säger Ville Pettersson om allt detta. Det står i inbjudan ingenting om tävlingsbestämmelser, priser e. d. detaljer, varför tävlingen inte verkar vederhäftig. Vidare är det sent på året. Och slutligen kommer tävlingen så pass oförberett att väl endast brandmännen, som väl vetat om saken, äro de enda aspiranterna på ev. priser, om sådana verkligen förekomma.

Annars vore Ville Pettersson ganska nära idealet för en mångkampare. Ingen vet något om hans prestationer, men vi äro några stycken som veta den mannens förutsättningar. Men herregud, Ville är en självständig man, och honnör för det, och alla våra försök att få honom det minsta i band äro dömda att misslyckas.

Så brandmännens femkamp får nog vara i fred för oss i år. Men kom igen!

Cece.

Våra tävlingsdräkter.

Det är inte utan att det råder ett visst virrvarr eller en viss brist på enhetlighet bland våra medlemmar vid anläggandet av tävlingsdräkterna.

För att få fram just denna enhet har i Ö. S. föreslagits, att medlemmar, vid representerande av föreningen, skola vid olika tillfällen vara klädda, som nedan följer:

Fotboll:

Svarta byxor; mörkblå och ljusblå på längden randig tröja.

Allmän idrott:

Svarta byxor med blå (5 cm. breda) revärer; vit tröja med mörkblått 8 cm. högt D på vänstra sidan, mörkblå kantning av ärmlinning och halslinning samt bröstöppning. (Se bilden av Wählin i detta nummer).

Bowling:

Helt vitt dräkt; ett mörkblått, 8 cm. högt D på vänstra sidan.

Brottning:

Hela, mörkblå trikåer med ett vitt, 8 cm. högt D på vänstra sidan.

Boxning:

Svarta byxor med blå (5 cm. breda) revärer; mörkblå tröja med ett vitt 8 cm. högt D på vänstra sidan.

I största möjliga mån har jag här försökt få in Djurgårdens livfärger, mörkblått och ljusblått, på samma gång Ö. S. försökt få fram det snyggast möjliga (allmän idrott) och mest praktiska (boxning).

Det kan vara på sin plats att påpeka önskvärdheten av att bära föreningens dräkt. Ett par svarta byxor och en vit tröja är ingen föreningsdräkt, men kommer det ett par blå revärer på byxorna, äro de genast en djurgårdare.

Ö. S. har också velat uttala: att föreningens samtliga medlemmar vid representerande av föreningen städe bära den reglementsensliga dräkten, samt vid träning, för bevarande av tävlingsdräkten, gott kunna använda en omgång sämre idrottskläder.

Ala.

Boxning.

Som av sektionsstyrelsens meddelande framgår äger årsmöte rum den 26 september. En viktig fråga är då styrelsevalet. Sektionen är under utveckling och det behövs driftigt folk i spetsen om sektionen skall få fram pojkar, som äro mogna att ta upp kampen mot andra klubbar. Vi hade ju förra året en hel del goda namn, som vi hoppas åter bli synliga, på deltagarelistorna. Och dessa måste ha en driftig styrelse bakom sig som stöd och hjälp.

Ahlström åtager sig inte ånyo ordförandeposten, efter vad han förklarat, beroende på bristande tid. Vi ha ju honom kvar i Svenska Boxningsförbundets styrelse, där hans plats inte får utbytas. Hur skulle det vara att få Skoglundh som ordförande? Han är mannen med ett levande intresse. Och en person, som har förmågan att entusiasmera, egga och ligga i.

Övriga styrelsemedlemmar bliva troligtvis Swanberg, Johansson, Lindén och Bång, samtliga väl skickade för sin uppgift.

Det bör bli angenämare att träna nu sedan golvet blivit inlagt. Och, när träningen den 19 d:s börjar, hoppas jag till slutningen skall bli lika stor som förra året.

En nyhet är att tävlingarna i vinter i Stadion kunna försiggå i nästan ordinarie stor ring. Ahlström var nog förutseende, att, när golvet lades, göra arrangemang för stolparnas effektiva fastsättande. På ett avstånd av 5 meter från varandra ha gjorts fyra luckor, vari stolparna fastgöras fullkomligt stadigt.

En punshing-boll skulle vara önskvärd. En plats i prånget till vänster innanför ingångsdörren är som enkom gjord därför. Vi rikta härmed Ö. S:s uppmärksamhet på nödvändigheten av tillvaron av en sådan.

Och så arbeta till Alexis kommer hem i höst och börjar avslipningen!

Han bör ha med sig gott om erfarenheter, och tvekar nog inte låta dem lysa över goda och dåliga boxare bland oss, till allmän hagsvalse. Till dess skola vi emellertid göra undan en hel del i träningsväg; mjuka upp musklerna, stärka lungorna, öka uthålligheten och sköta kroppen över huvud taget. Bebe.

Arkivarien

uppträder härmed för första gången i Djurgårdarens spalter. Med en hövlig framställan.

Man har ryckt på axlarna åt begreppet arkiv. Och funnit det vara en löjlig historia. Vilket omdöme emellertid fällts av medlemmar, som saknat sinne för historia, och vilka leva för mycket för dagen för att förstå att allt som sker för visso bara är ett moment i utvecklingen, ett kuggtag, en episode, en händelse, och som icke begripa, att det är det hela, sammanfattningen, som är det betydelsefulla.

Nog av: det finns nu i alla händelser inom Djurgården ett arkiv, och det är meningen, att det av detta arkiv också skall bli något. Det räcker inte med bara en del strödda årgångar av Nordiskt Idrottslif, några volymer idrottslitteratur, en och annan protokollsbok och medlemsmatrikel, utan där skall finnas all möjlig idrotts-

litteratur, facklig, instruktiv, roande och ryttig, alla möjliga årsböcker av värde, t. ex. På skidor, Svensk idrott etc.

Vidare skola alla protokollen från begynnelsen allt intill denna dag, tävlingsprotokol, års- och revisionsberättelser, medlemsbladet, idrottstidningar, program*) och andra tillfällighetstryck*) etc. vid pass i oändlighet. Stor plats i arkivet (genom särskilda, stora album) kommer dessutom att beredas för djurgårdsfotografier.

Och arkivarien väddar härmed till var och en av medlemmarna, som innehar dels någon föreningen tillhörig bok av en eller annan art, dels någon idrottsbok, som han ej behöver, dels något intressant och lyckat fotografi, att upplämna det på expeditionen. Så att, då klubblokalen i Stadion i höst blir tillgänglig i sitt nya skick, det vill säga som trevlig samlingsplats för medlemmarna, god och värdefull litteratur må finnas tillgänglig. Ala.

*) Helst i dubbla ex.

Redaktionellt

Äntligen är den över. Strejken, naturligtvis, så att medlemsbladet kan visa sig igen inför en efter dess innehåll ivrigt förstande — jag tackar för uppmärksamheten — tusenhövdad medlemskara.

Jag hoppas den ärade läsaren också får sitt lystmäte. Numret har under den långa tiden svällt ut till en synnerligen diger lunta, med ett lika synnerligen blandat innehåll. Blandningen är emellertid gjord med omsorg och eftertanke, ehuru en del ingredienser kanske förefalla litet gamla. Detta sista är en mycket riktig anmärkning, ty det finns saker med här som äro månadsgamla. Men dock varken möjligen eller obrukbara. Det smärtar mig emellertid i viss mån, då jag i mitt debutnummer lovade att hålla mig a jour med händelserna. Nu få vi väl i alla fall anse typografistrejken vara force majeure, då jag inte under densamma — på grund av tekniken och moraliska orsaker — kunde få ut något nummer. De gamla bitarna få sålunda komma med och få i alla händelser inte fattas i vår kära krönika.

Min i föregående nummer framställda vädjan om bidrag från medlemmarna har — med ett par, men lysande undantag — förklingat ohörd. För att medlemmarna skola få ett begrepp om vilket arbete det verkligen är att få ihop tidningen, har jag med avsikt signerat alla mina egna bidrag. Och jag tycker fortfarande, att

en hel del skrivkarlar skulle skämmas över att låta mig ensam hålla på och plita ihop tidningen. Räcker verkligen inte intresset så långt, att någon kan offra ett par timmar till att kasta ner några reflexioner, ett referat, ett gott råd o. d. till de övriga skrivokunnigas, men nyhetstörstandes båtad.

Och så är det en sak till, som gör att de skrivande måste vässa pennan. Mitt stafettvarv är snart slut, och någon måste ev. ta vid.

Sålunda vädjar jag ännu en gång till Eder alla: Skriv om vad Ni ha på hjärtat, och var inte rädda för att skicka in det. Herre gud, om det är tafatt skrivet, så hjälper jag till att sätta någon liten stil på det, och övning ger färdighet. Huvudsaken är att nya idéer, nya uppslag komma till sin rätt, att nya krafter stöta till.

Tidningen får inte försämrats. Den är bland de allra bäst redigerade i Norden, likmätigt fordringarna på organet för en av Nordens största, livskraftigaste och bäst organiserade idrottsföreningar.

Och hör sen.

Redaktören.

I sista minuten

har jag lyckats få in ett par rader här på slutet.

Jag måste meddela, att de tre nummer, som jag har kvar, innan jag avlämnar redaktörskapet, komma att bli högst 8-sidiga (utom ev. julnumret), och jag skall till och med försöka få dem 4-sidiga. Det börjar nämligen dels bli för dyrt med dessa stora nummer, dels alltför tråkigt med dessa evinnerliga fotbollsreferat. Vår jämte man klagat över t. ex. införandet av artikeln »Djurgården utifrån» och andra saker, som stöta på litet självständighet, som äga litet innehåll utom 1.75 i höjd och 20.75 i kula och som äro litet värda.

Den första synpunktens, ekonomiens, förrespråkare, kan jag förstå, medan dessa andra kritici, representerande snusfornuftet avogheten och blötheten bakom öronen, inte lyckats övertyga mig om att Djurgårdaren är illa redigerad. Dessa herrar, som inte med en rad bidragit i varken 1919 års eller tidigare års nummer, skola emellertid få sin vilja fram: 1920 års redaktionella bekymmer överlåtas härmed på entreprenad. Det vill jag emellertid ha sagt: de nummer jag har kvar ämnar jag redigera ut efter mitt huvud.

Till slut ber jag till Ö. S:s benägna åtanke vid val av nästa års redaktör få nämna min gamle vän E. Torbiörn, i vars händer det skulle glädja och lugna mig mycket att få överlämna vår tidning.

Redaktören.

Officiellt.

Allmänt sammanträde

hålls med föreningens medlemmar onsdagen den 1 oktober kl. 8 e. m. å klubblokalen, enligt följande föredragningslista:

1. Behandling av förslag till Tranebergsreglemente.
2. Behandling av förslag om anläggning av löparbana å Tranebergs Idrotts-park.
3. Behandling av förslag om arrendering på fem år av Hammarby skidbacke.
4. Behandling av förslag om anställande av en föreningens kamrer.
5. Övriga ärenden.

På grund av samtliga frågors stora betydelse uppmanas medlemmarna att så mangrant som möjligt infinna sig.

Överstyrelsen.

Till föreningsmedlemmarna.

På förekommen anledning torde medlemmar, som i vinter besöka klubblokalen i Stadion, noga beakta och efterleva däri uppsatta ordningsregler.

Ö. S. får samtidigt meddela, att lokal-föreståndare för säsongen senare kommer att utses och torde hans instruktioner benäget respekteras.

Överstyrelsen.

Expeditionen

är åter flyttad till Stadion, där expeditionshavande å tisdagar och fredagar kl. 7,30—9,30 e. m. träffas för uppbörd och anmälning av nya medlemmar.

Överstyrelsen.

På förekommen anledning

bestämmas till absolut efterrättelse härmed:

Vid tillträde till Stadionlokalen skall tills vidare vid nyckeln avhämtande hos grindvaktens *ovillkorligen* medlemskort i föreningen uppvisas.

Övriga besökande uppvisa vid anfordran inom lokalen till medlem av Ö. S. eller sektionsstyrelserna eller annan *utsedd* (varom meddelas) person medlemskort.

Dessa bestämmelser ha måst utfärdas bl. a. med anledning av att en del medlemmars samt en del föreningens tillhörigheter försvunnit, vilket Ö. S. samtidigt ansett sig böra påpeka.

Överstyrelsen.

Boxningssektionen.

Träningen påbörjas åter i klubblokalen fredagen den 19 september och fortsättes sedan å samma tider som under föregående säsong, d. v. s. måndagar och fredagar kl. 1/2 8—10 e. m.

Under instruktör Weimarks utomlandsvistelse står träningen under överinseende av hrr Swanberg och Johansson.

K. ANDERSON
HOVJUVELERARE

OPERAHUSET — 1 JAKOBSTORG 1

Årssammanträde hålles å klubblokalen fredagen den 26 sept. kl. 1/2 8 e. m., varvid bl. a. ny styrelse kommer att väljas.

Sektionsstyrelsen.

Brottningssektionen.

Träningen påbörjas på allvar i klubblokalen söndagen den 21 september och fortsätter sedan å samma tider som under föregående säsong, tisdagar och torsdagar kl. 1/2 8—10 e. m. samt söndagar kl. 9—11,30 f. m.

Årssammanträde hålles å klubblokalen tisdagen den 30 sept. kl. 9 e. m., varvid bl. a. ny styrelse kommer att väljas och andra synnerligen viktiga — nya vandningspriset — frågor komma att behandlas. Varje sektionsmedlem torde infinna sig.

Sektionsstyrelsen.

Bandysektionen.

Bandysektionen sammanträder till konstituerande sammanträde onsdagen den 8 oktober kl. 8 e. m. å klubblokalen.

På föredragningslistan förekommer:

1. Val av ordf. och sekr. för sammanträdet.
2. Diskussion om ordnandet av träning etc.
3. Val av styrelse (5 personer).
4. Övriga ärenden.

Intresserade medlemmar torde godhetsfullt infinna sig.

Interimsstyrelsen.

HANSA

FÖRSÄKRINGSRÖRELSE

Aktiekapital & reservfond
Kr. 6.000.000

*Alla Djurgårdare
ekipera sig bäst
och fördelaktigast
hos*

Paul U. Bergströms A/B
DROTTNINGGATAN 74-78
STOCKHOLM

Hovjuvelerare
HALLBERG
Stockholm - Drottninggatan 6

Filialer i: _____

GÖTEBORG, MALMÖ, UPPSALA,
ESKILSTUNA, SUNDSVALL,
JÖNKÖPING och KARLSHAMN.

**Fotbollar - Målvaktshandskar
Ten'nisbollar - Golfbollar
Boxhandskar - Boxbollar m.m.**

av mina välkända engelska fabrikanter tillverk-
ningar hemkomna. Order emottagas tacksamt.

PER LANGBORG
H. K. H. Kronprinsens Hofleverantör
IDROTTSMAGASINET
5 Birger Jarlsgatan, Stockholm.
Katalog utkommen.

Aktiebolaget
CARL W. PETERSÉN

Herkulesgatan 4 - Stockholm

Telefoner: RIKS 14 28, 123 54, 230 82 - STHLM 118 87.
Telegramadr.: "VOLT GAS"

Engroslager av:

Elektrisk Installationsmaterial :: Belysningsarmatur :: Glas

VID MÅLET

för erhållande av förstklassiga Artiklar till
**SOMMARSPORT, BOXNING,
FISKE, JAKT och SKYTTE**
är Ni först då de inköpas hos

Mauritz Widforss' H.-A.-B.
— Kungl. Hovleverantör —
Klarabergsgat. 31, Drottninggat. 88, Götgat. 11

SPJUTSKAFT

**Rakväxta, kvistrena
och starka spjutskaft
säljas billigt.**

**Bröderna Sandströms
Skidfabrik**

GÖTGATAN 100 - STOCKHOLM.
Tel.: Allm. 33 45. .: Riks 95 65.

Djurgårdare!!

Ni köpa Edra idrottsartiklar
bäst och billigast i

**A.-B. Ruben Gelbord, Sportaffär,
11 Sibyllegatan 11**
Blå linje stannar utanför.

Allm. Tel. 89 98.

Riks Tel. 89 98.